p47
27

ΠΙΟΝΕΡΟΣ

ΜΑΙΣ — 1935

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελ.

1. Ι πιονέρι στα λάγερ 1
2. Ο Γιόργος 3
3. Ο μικρός Μυκ (παραμίθι) . . 5
4. Διήγημα δασκάλου 11
5. Για τους στρατονάφτες (τραγούδι) 16
6. Ο χαμός του Φαέθονα . . . 17
7. Το βαρόμετρο (θεατρικό έργο) . 21
8. Ι αφιρημένι 29
9. Ο Καρίδας 32

СОДЕРЖАНИЕ

Стр.

1. Пионеры в лагерях 1
2. Георгий 3
3. Маленький Мук (сказка) . . 5
4. Рассказ учителя 11
5. О стратонавтах (песня) . . 16
6. Гибель Фаэтона 17
7. Барометр (пьеса) 21
8. Рассеянная 29
9. Каридас 32

ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΙΣ ΤΑΚΣΙΣ .ΝΑΣΕ ΕΤΙΜΟΣ!

ΠΙΟΝΕΡΟΣ

ΠΙΟΝΕΡΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

= ΟΡΓΑΝΟ ΤΥ ΟΔΚΟΜ =
= ΤΥ ΚΟΜΣΟΜΟΛ ΤΥ ΟΔΚΜΠΑΣ =
= ΚΕ ΤΥ ΛΚΜ ΤΙΣ ΥΣΣΔ =

ΧΡΟΝΟΣ Γ' (Ε') ΑΡΙΘ. 5 (46)

ΜΑΪΣ 1935

Ι ΠΙΟΝΕΡΙ ΣΤΑ ΛΑΓΕΡ

Ίρθε πάλι το καλοκέρι. Χιλιάδες πιονέρι θα πάνε στα λάγερ.

Κάθε χρόνο οργανόνυντε λάγερ στις εξοχές τις σοβιετικίς-μας χόρας. Εκί τα πεδιά βρίσκυντε στον καθαρό αέρα, ανάμεσα στα πικνά δέντρα, στα λυλύδια, εκί όπυ ίνε κρία νερά. Ι μαθιτές-μας αναπάβυντε. Ο ίλιος, το νερό κι'ο καθαρός αέρας διναμόνυν τον οργανιζμό-τυς.

Στα λάγερ ζύνε κολεχτιβιστικά, οργανομένα, περνύνε τον κερότυς χαρύμενα, έφθιμα.

Το κομσομόλ στέλνι εκί τυς καλίτερυς δασκάλυς κε οδιγύς, πυ, σα μεγαλίτερι σίντροφι, βοιθύνε τα πεδιά να οργανοθύνε, ν' ατσαλοθύνε, να διαπεδαγογιθύν κομυνιστικά.

Μόνο ι οργάνοσες τις Μαριύπολις θα στίλυνε φέτος στα λάγερ 18 χιλιάδες πεδιά. Πολί μαθιτές θα πίνε στα σπίτια ανάπαψις, στα σανατόρια.

Τα πεδιά θα γιρίσυν απτις εξοχές ροδοκόκινα, ζοιρά για να κσακολυθίσυνε με νέες δινάμις τι μάθισι, να καταχτίσυν τις γνόσις για να γίνυν άκσιι πολίτες τις μεγάλις σοσιαλιστικίς-μας πατρίδας.

Πό αλύ δίχνυν τέτια φροντίδα για τα πεδιά; Πιά άλι κιβέρνισι δίνι τόσι προσοχί, πιά κσοδέβι εκατομίρια ρύβλια γι' αφτό το σκοπό; Πυθενά, καμιά! Γιατί στις καπιταλιστικές χόρες ι μπυρζυαζία δεν ενδιαφέρετε για τα πεδιά τον εργαζομένον.

Μόνο ι Μαριύπολι θα κσοδέψι φέτος για τιν ανάπαψι τον πεδιόν ένα εκατομίριο κε 200 χιλιάδες ρύβλια. Λογαριάστε λιπόν πόσες εκατοντάδες εκατομίρια θα κσοδε-

---

Εξοχές—ντάτζνιε μεστά.
Πικνός—γυστόι.
Έφθιμα—βέσελο.
Στέλνι—ποσιλάετ.
Ατσαλοθύνε—ζακαλίτσα.
Ροδοκόκινος—ρυμιάνιι.
Κσακολυθύ—προντολζζάτ.
Άκσιος—ντοστόινιι
Πολίτις—γραζζνταίν.
Φροντίδα—ζαμπότα.
Δεν ενδιαφέρετε—νιε ιντερεσύετσα.

Публичная Б-ка

φτύνε ς' όλι τι Σοβιετικί Ένοσι!

Δικέομα για ανάπαψι απέχτισαν τα πεδιά τον εργαζομένον μόνο στι χόρα-μας, όπυ νκρεμίσαμε τιν εκσυσία τον πομέστζικον κε καπιταλιστόν, όπυ ι εκσυσία βρίσκετε στα χέρια τον ίδιον τον εργαζομένον, πυ κάτο απτιν καθοδίγισι τυ κομυνιστικύ κόματος τσακίσανε τυς εχτρύς κε χτίζυν τι νέα ζοί, χτίζυν το σοσιαλιζμό.

Δικέομα—πρόβο. Απέχτισαν—ντομπίλις. Ίδιον—σαμίχ.

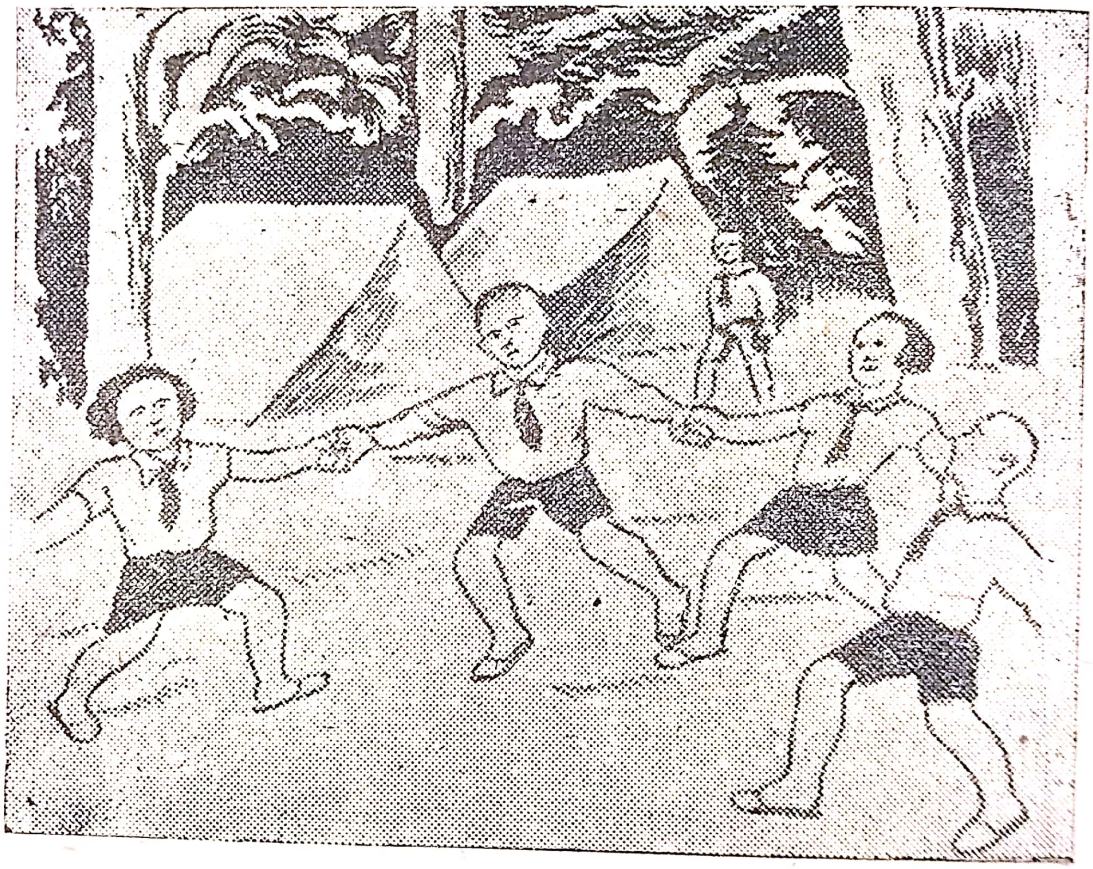

Ο ΓΙΟΡΓΟΣ

Ο Γιόργος Τζζελομάνοφ ίνε γιος εργάτι τυ εργοστάσιυ «Αζοφστάλι». Ακόμα το χιμόνα ο πατέρας έλεγε σιχνά στο Γιόργο:

— Αν θα τελιόσις φέτος τιν τετάρτι τάκσι με καλύς βαθμύς, θα πας στο λάγερ.

Ο Γιόργος δεν έτιχε ακόμα να πάι, εκί, μα άκυσε πια πολές φορές απτυς σιντρόφυς-τυ να λένε για τιν όμορφι κε χαρύμενι ζοί τον πεδιόν στα λάγερ. Ήθελε πολί να τι δι κι' αφτός με τα μάτια-τυ.

Κοπίαζε λιπόν. Διάβαζε πάντα τα μαθίματά-τυ. Άρχισε να πέρνι καλύς βαθμύς. Μόνο στα μαθιματικά δισκολεβότανε. Όσο κι' αν πολεμύσε, δεν μπορύσε να τα καταλάβι μόνος-τυ, πολές φορές δεν έλινε σοστά τα προβλίματά-τυ. Αφτό ο Γιόργος το ίχε μεγάλο καιμό. Οστόσο δεν τόλεγε σε κανένα.

Μα δε βάστακσε κε μια μαρτιάτικι μέρα, όταν ίχανε μεγάλο διάλιμα, ίπε τον πόνο-τυ στον Κόστα, πυ ίτανε σιμαθιτίς-τυ κε πιονέρος.

Ο Κόστας τυ έδοσε κυράγιο, τυ ιποσχέθικε, ότι θα βάλι το ζίτιμα στιν πιονέρικι οργάνοσι για να τον βοιθίσι.

Ο Γιόργος δεν το πίστεψε κε ίπε μ' αμφιβολία:

— Μα εγό δεν ίμε πιονέρος.

— Κε τί έχι να κάνι; Αν δεν ίσε, θα γίνις! Κ' εκσόν απ' αφτό, ι πιονέρι οργανόνυν κε βοιθύν όλα τα πεδιά, — απάντισε ο Κόστας.

Μα δεν πρόφταση να βάλι το ζίτιμα στι σινεδρίασι τυ τάγματός-τυ. Εκίνι τιν όρα περνύσε απ' εκί ο οδιγός. Ο Κόστας τον σίμοσε κε τυ διγίθικε τιν κυβέντα, πυ ίχε με το Γιόργο.

Ο οδιγός χάιδεψε το Γιόργο κε τυ ίπε:

— Μι φοβάσε! Εμίς θα σε βοιθίσυμε να γίνις ένας απτυς καλίτερυς μαθιματικύς τις τάκσις-συ.

Χτίπισε το κυδύνι. Τα πεδιά πίγανε στο μάθιμα.

Στο άλο διάλιμα ο οδιγός φόνακσε τον πιονέρο Αντρέα, μαθιτί τις 6-ις τάκσις κε πολί δινατό στα μαθιματικά. Μίλισε μαζί-τυ.

Από τότε ο Αντρέας βοιθύσε

Σιχνά — τζάστο.
Βαθμός — οτμέτκα.
Δεν έτιχε — νε πρισσλός.
Κοπίαζε — τρυντίλσα.
Δισκολεβότανε — ζατρυντιάλσια.
Καιμός — γόρε.
Οστόσο — οτνάκο.
Σιμαθιτίς — σουτζενίκ.
Κυράγιο — ντυχ.
Ιποσχέθικε — ομπεστζάλ.
Αμφιβολία — σομνένιε.
Τί έχι να κάνι — τζτο ζζε ταχόε.
Πρόφταση — υσπέλ.
Διγίθικε — ρασκαζάλ.

κάθε μέρα το Γιόργο. Τυ εκσιγύσε ιπομονιτικά εκίνα πυ δεν καταλάβενε.

Δεν πέραςε ένας μίνας κι' ο Γιόργος άρχιςε πια να λίνι μόνος-τυ κε ςοςτά τα προβλίματα, πυ έδινε ο δάςκαλος.

Ίρθαν ι εκςετάςις. Ο Γιόργος πίρε τυς καλίτερυς βαθμύς. Το πιονέρικο τάγμα αποφάςιςε να τον ςτίλι ςτο λάγερ, ςαν υντάρνικο τις μάθιςις.

Πριν να πάι ςτο λάγερ, ο Γιόργος γράφτικε πιονέρος. Ένιοςε καλά τι ςιμαςία τις πιονέρικις οργάνοςις. Κατάλαβε, ότι μόνο με τιν κολεχτιβιςτικί, αδερφικί δυλιά μπορί κανίς να νικίςι όλα τα εμπόδια, πυ τιχένι ςτο δρόμο-τυ.

Κε τόρα ο Γιόργος ζι χαρόμενα ςτο λάγερ μαζί με τ' άλα πεδιά. Αναπάβετε. Μαζέβι δινάμις για να μαθένι απτο Σεπτέβρι ακόμα πιο καλά κε να βοιθάι τυς αδίνατυς ςιντρόφυς-τυ για να μιν καθιςτερύνε ςε κανένα μάθιμα.

Κυβέντα—ραζγοβόρ.
Χάιδεπςε—πολαςκάλ.
Εκσιγύςε—ομπιαςνιάλ.
Ιπομονιτικά—τερπελίβο.
Εκςετάςις—ιςπιτάνια.
Ένιοςε—ποτζύβςτβοβαλ.
Εμπόδια—πρεπιάτςτβια.
Τιχένι—βςτρετζάετ.
Καθιςτερό—οτςταβάτ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΥΚ

(ΠΑΡΑΜΙΘΙ ΤΥ Β. ΓΑΥΦ)

Ο μικρός Μυκ ζύσε μαζί με τον πατέρα-τυ στι Νίκεα. 'Ιχε μικρό ανάστιμα, μα το κεφάλι-τυ ίτανε τεράστιο. 'Οταν πίγενε στο δρόμο, τα κακά πεδιά έτρεχαν από πίσο-τυ κε φόναζαν: «Το ανάστιμα κοντό, το κεφάλι-συ χοντρό». Μα ο μικρός Μυκ πίγενε παραπέρα κε τίποτε δεν απαντύσε. 'Αχαρι ίτανε ι ζοί τυ μικρύ Μυκ, πολί άχαρι. Κι' όταν πέθανε ο πατέρας-τυ, ζύσε ακόμα πιο άσκιμα. Ι κακί σινκενίς έδιοκσαν το μικρό Μυκ απ το σπίτι κε τυ ίπαν: «Πίγενε όπυ θέλις, δε θα σε ταγίζυμε». Κι' ο μικρός Μυκ στιν αρχί χάρικε κιόλας.

«Νά,—σκέφτετε,—τί καλά, θα πάγο να γιρίσο στον κόζμο». Κε λέι στυς σινκενίς-τυ:—Δόστε-μυ για το τακσίδι μόνο το ρύχο τυ πατέρα κε το σαρίκι.

—Πάρτο,—ίπανε,—μόνο φίγε πιο γλίγορα.

Κι' ο πατέρας τυ Μυκ ίτανε απσιλός, χοντρός, κε το ρύχο κε το σαρίκι ίτανε μεγάλα για το Μυκ. Ο Μυκ έκοπσε τις άκρες τυ ρύχυ, τίλικσε το σαρίκι ολόγιρα στο κεφάλι-τυ, πίρε ένα κσίλο στα χέρια-τυ κ' έφιγε.

Γίριζε πολί κερό, τέλος ίρτε σε μια μεγάλι κι' όμορφι πόλι. Περπατάι ο Μυκ στιν πόλι, μα πινάι κε κυράστικε πολί.

Κι' άκσαφνα βλέπι—άνικσε ένα παράθιρο κε φάνικε μια γριά. Κι' άκσαφνα ακύι —ι γριά λέι:

Στρομένο τραπέζι,
Ι σύπα-μας βράζι.
Στο σπίτι-μας μέσα
να φας σε φονάζι.

Ι γριά ίπε έτσι, κι' αμέσος τρέκσανε στις πόρτες-τις απ' όλο το δρόμο ι γάτες κε τα σκιλιά κε μπίκανε στο σπίτι. Ο Μυκ πίγε από πίσο-τυς. Ι γάτες κε τα σκιλιά ανεβίκανε απτι σκάλα. Ανέβικε κι' ο Μυκ απτι σκάλα.

Κ'εκί πάνο στεκότανε ι γριά.

— Τί θέλις εδό;—λέι ι γριά.—Γιατί ίρτες;

— Εσί, καλί γριά,—τις απαντάι ο Μυκ,—όλυς τυς προσκαλύσες να φάνε. Κ' εγό πινό πολί κε γι' αφτό ίρτα.

Τότε ι γριά λέι:

— Τί λες, τί λες,εγό ταγίζο μόνο τις γάτες κε τα σκιλιά. Μα καλά, σίμερα πια μίνε, θα σε ταγίσο κε σένα.

'Εκατσε ο Μυκ να φάγι μαζί με τις γάτες κε τα σκιλιά. Το μεσιμέρι γεβμάτισε, το βράδι δίπνισε, ίστερα έπεσε να κιμιθί.

'Ετσι κι' απέμινε να δυλέβι σ'αφτί τι γριά, να κιτάζι τις γάτες-τις. Τις τάγιζε, τις χτένιζε, τις έβαζε να κιμιθύνε. 'Ολα θα πίγεναν καλά, μα μόνο πολί αταχτύσαν αφτές ι γάτες. 'Οταν έφεβγε ι νικοκιρά απτο σπίτι—άρχιζαν να νιαυρίζυν, να κάνυν τύμπες. 'Εσπαναν τα γιαλικά, πετύσαν πράματα. Κ' όταν γίριζε ι νικοκιρά, ανέβεναν πάνο στα μακσιλάρια-τυς κε κσαπλόνονταν ίσιχα.

Ι νικοκιρά άρχιζε να μαλόνι το μικρό Μυκ:

— Εσί φτες! Εσί έσπαξες τα γιαλικά.

Κι' ο μικρός Μυκ έκλεε κ'έλεγε:

—'Οχι δεν τάσπασα εγό. Ι γάτες τάσπασαν

Κ'έτσι κάθε μέρα.

Κε νά μια φορά, όταν ο μικρός Μυκ σκύπιζε τιν κάμαρα, πάλι έγινε ένα διστίχιμα. Αφτί τι φορά πια δεν έφτεαν ι γάτες, μα ο ίδιος ο Μυκ. Ο ίδιος ο Μυκ έσπαξε άθελα ένα κριστάλινο βάζο. 'Εσπαξε το βάζο

Ανάστιμα—ροστ.
Τεράστιος—ογρόμνιι.
Σινκενίς—ρότσβενικι.
'Εδιοκσαν - βίγναλι.
Ταγίζο—κορμίτ.
Κιόλας—ντάζζε.
Σκέφτετε—ντύμαετ.
Τακσίδι—πυτεσσέστβιε.
Σαρίκι—τζαλμά.
Τέλος—νακονέτς.
Κυράστικε—υστάλ.
'Ακσαφνα—βτρυγ.
Γριά—σταρύχα.
Αμέσος—σράζυ.
Μίνε—οσταβάισα.
Γεβμάτισε—ποομπένταλ.
Δίπνισε—πούζζιναλ.
Αταχτύσαν—σσαλίλι.
Κάνυν τύμπες—χυβιρκάτσα.
Γιαλικά—ποζύντα.
Μακσιλάρι—ποντύσσκα.
'Ισιχα—τίχο.
Μαλόνι—μπρανίτ.
Φτέο - βινοβάτ.
Σκύπιζε—ποντμετάλ.
Κάμαρα—χόμνατα.
Διστίχιμα—νεστζάστιε.
'Ιδιος—σαμ.

κε τρόμακσε. «Πρέπι,—σκέφτετε,—να φίγο γλίγορα. Ενόσο δεν ίνε ι γριά. Μόνο τί,—σκέφτετε,—ι γριά δε μυ πλίροσε για τι δυλιάμυ. Τί να πάρο απ' αφτίνα για το δρόμο;» Κίτακσε ολόγιρα κε ίδε κάτο απτο κρεβάτι ένα ζεβγάρι σκαρπίνια. Πολί μεγάλα. Τεράστια σκαρπίνια. Ο Μυκ φόρεσε τα σκαρπίνια κε πίρε δρόμο. Έτρεχε, έτρεχε, κε τόσο γλίγορα έτρεχε, όσο καμιά φορά δεν έτρεχε ος τόρα. Τρέχυν τα σκαρπίνια-τυ, κι' ο Μυκ τρέχι μέσα σ'αφτά κε δεν μπορί να σταματίσι.

Ο Μυκ τότε κατάλαβε, ότι τα σκαρπίνια-τυ ίνε ασινίθιστα κε φόνακσε:

— Τπρυ, σταθίτε!

Τα σκαρπίνια σταμάτισαν. Ο Μυκ κσαπλόθικε καταγίς κε κιμίθικε.

Κε στον ίπνο-τυ ίδε τα σκαρπίνια-τυ. Σαν να τυ λένε: «Μικρέ Μυκ, αν θα στριφογιρίσις τρις φορές πάνο στα τακύνια-μας, θα μπορέσις να πετάκσις όπυ θέλις. Αφτό να το έχις στο νύ-συ».

Ο Μυκ κσίπνισε, σικόθικε, στριφογίρισε τρις φορές πάνο στα τακύνια κε ιπε, ότι θέλι να πάι στιν πιο μεγάλι πόλι. Κι' αμέσος ανέβικε στον αέρα κε πέτακσε. Δεν πρόφταση ο Μυκ να καλοκιτάκσι κε κατέβικε σε μια μεγάλι πλατία μέσα σε μια κσένι άγνοστι πόλι.

— Νά αφτό ίνε καλό,—ίπε ο Μυκ. —Νά αφτά ίνε σκαρπίνια.—Κε πίγε να κάνι περίπατο στιν πόλι. Έτσι, περπατόντας, έφταση ος το βασιλικό παλάτι. «Ας πάγο, —σκέφτετε ο μικρός Μυκ,—να μπο στιν ιπιρεσία τυ βασιλιά. Θα ίμε δρομέας-τυ».

Ο Μυκ πίγε στο παλάτι. Ο βασιλιάς ίπε:

— Πρότα πρέπι να κιτάκσυμε, πος τρέχις.

Το βράδι ο βασιλιάς κι' όλι ι ιπιρέτες κ' ι ιπυργί-τυ, κ' ι δέκα γιι, κ' ι δόδεκα κόρες-τυ μαζέφτικαν σ' ένα λιβάδι. Εδό έφεραν κε το μικρό Μυκ κε τον πιο γλιγοροπόδαρο βασιλικό δρομέα. Στέκετε ο δρομέας, μεγάλος, απσιλός, τα πόδια-τυ ίνε δυνατά, μακριά. Κε δίπλα-τυ στέκετε ο Μυκ. Ο ίδιος ίνε μικρός, κε τα πόδια-τυ ίνε κοντά, στραβά κε λεπτά.

Τότε ο βασιλιάς, κι' όλι ι ιπιρέτες κ' ι ιπυργί-τυ, κ' ι δέκα γιι, κ' ι δόδεκα κόρες-τυ άρχισαν να γελύνε για το μικρό Μυκ.

Γελύσανε, γελύσανε, γελύσανε.

Κ' ίστερα ο βασιλιάς χτίπισε τρις φορές τις παλάμες-τυ κε φόνακσε:

— Ένα, διο, τρία τρεχάτε!

Ο Μυκ κι' ο δρομέας άρχισαν να τρέχυν.

Τρόμακσε—ισπυγάλσα.
Ενόσο—ποκά.
Σκαρπίνια—τύφλι.
Πίρε δρόμο—πομπεζζάλ.
Ασινίθιστος—νεομπικνοβένιι.
Καταγίς—να ζέμλιυ.
Τακύνι—καμπλύκ.
Πρόφταση—υσπέλ.
Πλατία—πλόστζαντ.
Άγνοστος—νεζνακόμιι.
Περίπατος—προγύλκα.
Έφταση—ντοσσόλ.
Παλάτι—ντβορέτς.
Ιπιρεσία—σλύζζμπα.
Δρομέας—μπεγύν.
Ιπιρέτις—σλυγά.
Ιπυργός—μινίστρ.
Λιβάδι—λυγ.
Δίπλα—ριάντομ.
Λεπτός—τόνκιι.

Εδό τα ςκαρπίνια βοιθιςαν το μικρό Μυκ. Κε πός τρέχανε τα ςκαρπίνια, πος πετύςανε με το Μυκ,—κανένας δεν πρόφταςε να καλοκιτάκςι, κι' ο Μυκ έφταςε πια ος εκί πυ έπρεπε. Κι' ο δρομέας όλο κε τρὲχι ακόμα, λαχανιὰζι κε φυςκόνι.

— Μπράβο ςτο μικρό Μυκ!—φόναςαν όλι.

Μα ο δρομέας θίμοςε κε ίπε:

— Καλά, μικρέ Μυκ, θα ς' εκδικιθό.

Ο Μυκ άρχιςε να ιπιρετάι δρομέας ςτο βαςιλιά.

Κ' εκίνος ο δρομέας, πυ τον κςεπέραςε ο μικρός Μυκ, όλο περπατύςε κε ςκεφτότανε, πος να εκδικιθί το Μυκ.

Αφτός ο δρομέας άρχιςε να παρακολυθί το Μυκ. Κε νά μια φορά ίδε, πος ςτριφογίριςε ο Μυκ τρις φορές ολόγιρα ςτα τακύνια τον ςκαρπινιόν-τυ κε πὲταςε.

— Νά πιος ςε βοιθάι κε τρέχις γλιγορα,—ίπε ο δρομέας.— Περίμενε, λιπόν!

Κε νά τι νίχτα έκλεπτε ο δρομέας τα ςκαρπὶνια τυ Μυκ, τα έφερε ςτο βαςιλιὰ κε λέι:

— Ο μικρός Μυκ τρέχι καλά, γιατί έχι κάτι ιδιέτερα ςκαρπίνια. Αν φορέςο εγό αφτά τα ςκαρπίνια, θα τρέκςο ακόμα πιο γλίγορα.

Ο βαςιλιὰς θίμοςε κ' έδιοκςε αμέςος το Μυκ απτιν πόλι. Μα τα ςκαρπίνια τα πίρε κε τἄκριπςε ςτο θιςαβροφιλάκιό-τυ.

Ο μικρός Μυκ πίγε ςτο δάςος. Γιριζε ςτο δάςος κ' έκλεε. 'Ακςαφνα βλέπι—πάνο ς' ένα δέντρο ίνε μεγαλα καρδια.

Λαχανιάζι—πιχτίτ.
Θίμοςε—ραςέρντιλςα.
Εκδικιθό—ςτομςτζό.
Παρακολυθί—ςλεντίτ ζα.
Περίμενε—πογοντί.
Ιδιέτερα—οςόμπενιε.
Τἄκριπςε—ςπριὰταλ ιχ.
Θιςαβροφιλάκιο—ςοκρόβιςτζνιτςα.

— Ας φάγο καρίδια,—ίπε ο Μυκ,— θα ίμε πιο έφθ μος.

Έφαγε κάμποσα μεγάλα καρίδια κε δίπσαξε. Σίμοξε ς' ένα ποταμάκι, έξκιπξε κε ίδε τ' αντικαθρέφτιζμά-τυ μέξα στο νερό! Βλέπι, ότι τ' αφτιά-τυ έγιναν ξαν τυ γαιδάρυ, κ'ι μίτ.-τυ, μεγάλοξε κ' έγινε μακριά, πολί μακριά. Ο μικρός Μυκ έκλαπξε ακόμα περιξότερο. Έκλεε, έκλεε, κ' ίξτερα πάλι θέλιξε να φάγι. Κιτάζι, ίνε μια μικρί φυντυκιά κι' απάνο-τις έχι φυντύκια. Ο Μυκ έφαγε φυντύκια κ' ένιοξε, ότι μίκρεναν τ' αφτιά κ' ι μίτι-τυ, έγιναν τέτια, όπος ίτανε προτίτερα.

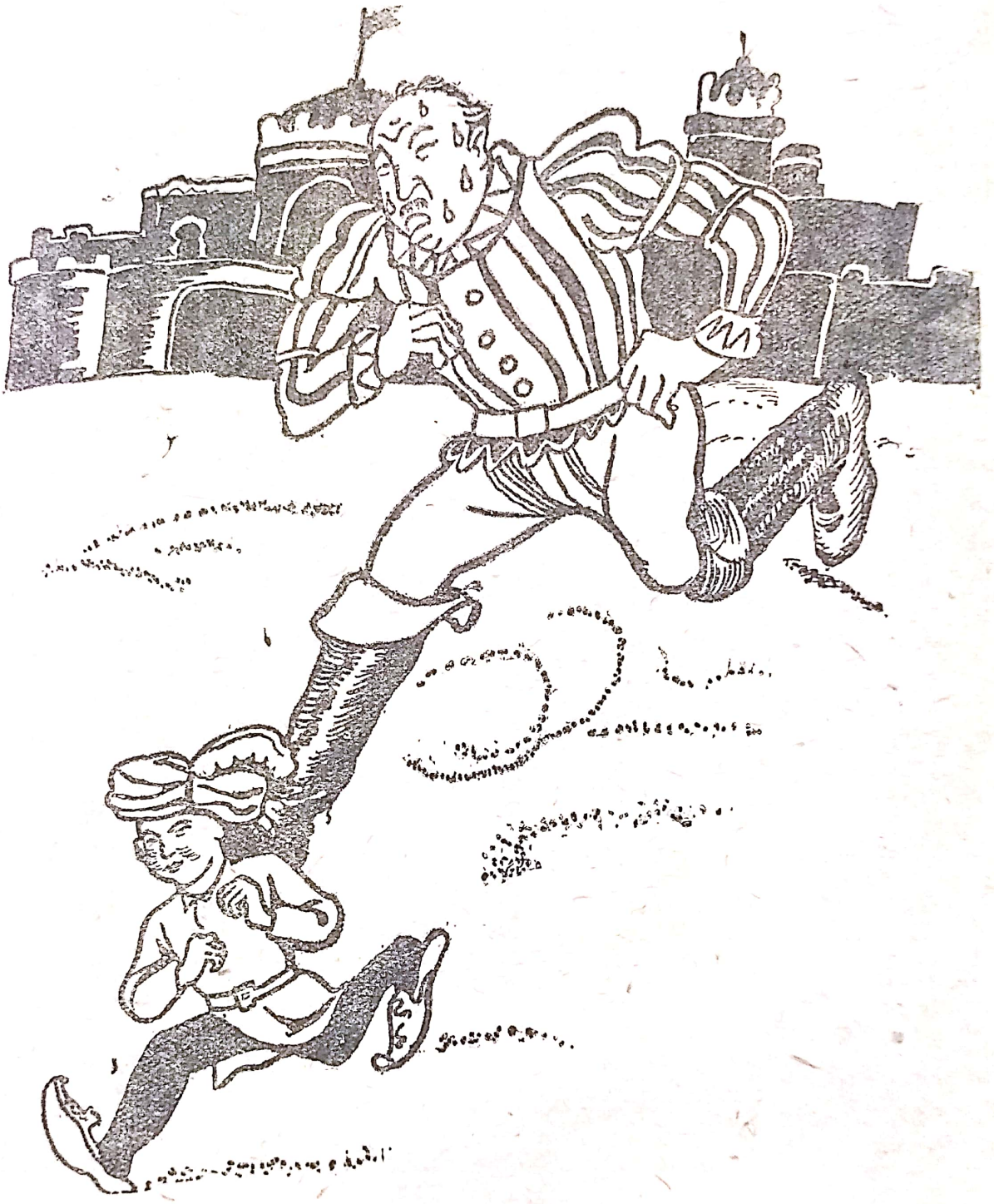

Μάζεπξε καρίδια κε φυντύκια κε πίγε πίξο στιν πόλι. Ίρτε στο παλάτι κε πύλιξε τα καρίδια στο μάγερα για το βαξιλικό τραπέζι, πύλιξε τα καρίδια, όχι τα φυντύκια. Κε πίγε να κάνι περίπατο στιν πόλι.

Νά ξερβίρανε το γέβμα στο βαξιλικό παλάτι. Ι ιπυργί, ο βαξλιάς, ι δέκα γι κ'ι δόδεκα κόρες-τυ καθίξανε στο τραπέζι.

Έφθιμος — βεξιό'ιι. Αντικαθρέφτιζμα — οτραζζένιε. Φυντύκια — μέλκιε ορέχι. Προτίτερα — ράνξξε. Μάγερας — πόβαρ. Σερβίρανε — πόνταλι. Γέβμα — ομπέντ.

Γεβμάτιςαν, κε νά τυς δίνυνε τα καρίδια.

— Ζίτο! φόνακςαν ι ιπυργί, κι' ο βαςιλιάς κ' ι δέκα γιι κ'ι δόδεκα κόρες-τυ.— Ζίτο, καρίδια!— Κι' άρχιςαν να τρόγυν. Κι' άκςαφνα κίτακςε ο ένας τον άλο κε βλὲπι: τ' αφτιά-τυς έγιναν τεράςτια κ' ίχανε μακριές μίτες.

Φοβιθικαν όλι, φὸνακςαν τυς γιατρύς. Ίρταν ι γιατρί, άρχιςαν να γιατρέβυν, να βάζυν κομπρέςες—τίποτα δε βοιθάι. Νά κακό!

Ι κόρες τυ βαςιλιά κλένε, ι γιί-τυ κλὲνε, ι ιπυργί κλένε, κι' ο βαςιλιάς βρίζι.

Ο Μυκ έβαλε ςτο πιγύνι-τυ γένια για

να μιν τον γνορίςυν, κε πίγε πάλι ςτο παλάτι.

— Εγό,—λέι,—μπορό όλυς να ςας γιατρέπςο.

Ίολι χάρικαν.

— Γιάτρεπςε εμάς πιο γλίγυρα!— φόνακςαν ι ιπυργί.

— Ίοχι, εμάς!—φόνακςαν ι γιι τυ βαςιλιά.

— Ίοχι, εμάς! Ίοχι, εμάς!—κςεφόνιςαν ι κόρες τυ βαςιλιά.

Κι' ο βαςιλιὰς δεν ίπε τίποτα, άρπακςε το μικρό Μυκ απτο χέρι κε τον πίγε ςτο θιςαβροφιλάκιό-τυ.

— Νά,—λέι,—πάρε, ότι θέλις, μόνο γιάτρεπςὲ-με. Μα αν δε με γιατρέπςις, θα ςυ κόπςο το κεφάλι.

Κε μέςα ς'αφτό το θιςαβροφιλάκιο άςτραφταν τα μπριλιάντια κε τα διαμάντια, κε ςτι μέςι βριςκύντανε τα ςκαρπίνια πάνο ςτο πάτομα. Εκίνα, πυ έκλεπςε ο δρομέας απτο Μυκ.

Πιγύνι – ποτμπορόντοκ. Διαμάντια – αλμάζι.

Ο Μυκ τα φόρεςε ςτα πόδια-τυ κ'έβγαλε τα γένια-τυ. Τότε ο βαςιλιάς ίδε, ότι μπροςτά-τυ ίνε ο Μυκ. Κι' ο Μυκ τυ λέι:

— Εςί μ' έδιοκςες, μίνε λιπόν τόρα για πάντα με τα γαιδυρινά αφτιά κε με τι μακριά μίτι, ας ςε περιγελάι όλος ο κόζμος.

Ο Μυκ ίπε έτςι, ςτριφογίριςε τρις φορές πάνο ςτα τακύνια κε πέτακςε.

Κι' ο βαςιλιάς απέμινε με τι μακριά μίτι, κ' ι δέκα γιι απέμιναν με τι μίτι κ'ι δόδεκα κόρες-τυ απέμιναν με τι μίτι, κ'ι ιπυργί απέμιναν με τι μίτι. Με τι μίτι κε με μακριά γαιδυρινά αφτιά.

Α. ΚΟΖΖΕΒΝΙΚΟΦ.

ΔΙΓΙΜΑ ΔΑΣΚΑΛΥ

'Ιμε τσίνκανος. Γενίθικα κε πέραςα τα πεδικά-μυ χρόνια στιν κατασκίνοσι. Θιμύμε λίγα πράματα απτα πεδικά-μυ χρόνια. Νά τακσιδέβυμε. Πονί το κεφάλι-μυ απτι ζέστι τι σκὸνι κε το νταρντάνιζμα. Νά σταματίσαμε, στίνυμε τζαντίρια, ανάβυμε φοτιά. Ο καπνός τσύζι τα μάτια. Νά μαζέπσαμε τα τζαντίρια κε κσανατακσιδέβυμε. Κι' ακόμα θιμύμε, ότι πάντα μ' έτρογε το κορμί-μυ. 'Ακυσα να λένε: «ίνε καλί ι τσινκάνικι ζοί. Πόσυς όμορφυς τόπυς βλὲπις»! 'Ιδα πολύς λογιό-λογιό τὸπυς, μα απ' αφτό δεν ένιοσα καμιά χαρά. Πετάκσανε από μπροστά-μυ, σαν αέρας. Κανὲνας δεν ἐμινε στο μνιμονικό-μυ.

Στα 1918 ι κατασκίνοσί-μας σταμάτισε—σιμά σε μια πόλι. Ι άνθροπι άρχισαν νἄρχυντε σε μας. 'Ερχυντε κε λένε:

—Τραγύδισε, χόρεπσε!

Ι μιτέρα-μυ πέρνι το ντέφι, τραγυδάι κε χορέβι. Με βλέπυν:

—Χόρεπσε!

Εγό χορέβο, κ' εκίνι γελύνε: τί μάβρος, τί κσεσκιζμένος, τί γελίος, σαν αγρίμι.

Μια φορὰ ίρτανε σε μας κάτι άνθροπι. Ι μιτέρα-μυ πὶρε το ντέφι, εγό πετάχτικα όκσο απτο τζαντίρι. Μα ι άνθροπι λένε: «Δε χριὰζετε». Φονάκσανε τον πατέρα-μυ, φονάκσανε τυς άλυς τσινκάνυς κε μιλύσανε πολί κερό. 'Ιστερα απ' αφτό άλο δεν τακσιδέβαμε. Ο πατέρας-μυ άρχισε να δυλέβι στο σιδεράδικο, κ' ι άλι τσινκὰνι πίρανε γι κι' άρχισαν να σπέρνιν σιτάρι. Εγό πίγα στο σκολιό.

Πέρσι τέλιοσα το Πεδαγογικό τὲχνικυμ στι Μόσχα. Τότες ίρτε στι Μόσχα μια μεγάλι τσινκάνικι κατασκὶνοσι. Κι' αφτί αποφασίσανε ν' αρχίσυν τι μόνιμι ζοί. Πίγα δάσκαλος σ' αφτί τιν κατασκίνοσι. Στιν κατασκίνοσι με τριγίρισε ένα πλίθος, καμιά εκατοστί άνθροπι. 'Ιτανε Νοέβρις. 'Ιχε πέσι πια το χιόνι. Κίτακσα: σκεδὸν όλα τα πεδιά ίνε κσιπόλιτα, φορύνε μόνο πυκαμισάκια, τα κορὶτσια μόνο φυστὰνια. Στα χέρια-

Διίγμα—ρασκάζ.
Τσίνκανος—τσίγαν.
Κατασκίνοσι—τάμπορ.
Θιμύμε—πόμνιω.
Τακσιδέβο—πυτεσσέστβοβατ.
Σκόνι—πιλ.
Νταρντάνιζμα—τριὰσκα.
Τζαντίρι—παλὰτκα.
'Ενιοσα—ποτζύβστβοβαλ.
Μνιμονικό—πάμιατ.
Ντέφι—μπύμπεν.
Γελίος—σμεσσνόι.
Αγρίμι—ζβεριόνισς.
Σιδεράδικο—κὺζνια.
Μόνιμος—οσιόντλιι.
Τριγίρισε—οπστυπίλα.
Πλίθος—τολπά.
Πέτσα—κόρκα.
Λάσπι—γριάζ.
Καπνιά—σάζζα.

τυς ίνε πέτσες από λάςπι, ςτα πρόςοπά-τυς καπνιά. Πίγα ςτα τζαντίρια. Ντζάκια, καπνός. Σ' όλι τιν καταςκίνοςι δε βρίςκετε ύτε ένα ςκαμνί, όλι κάθυντε καταγίς. Τυς ρότιςα για νιφτίρα,—δεν έχυν. Στα κεφάλια ολονόν ίνε δεμάτια από βρόμικα, μπερδεμένα μαλιά. Δεν κςέρυν τι ίνε λυτρό. Νά, ςκέφτυμε: «Ι λέφτερι τςινκάνικι ζοί!» Κι' αμέςος ίπα ςτον εαφτό-μυ: «Θα βάλο όλεςμυ τις δινάμις ςτυς τςινκάνυς».

Στο ςκολιό, πυ ίτανε ςιμά ςτιν καταςκίνοςι, δόςανε μια μικρί τάκςι για τα τςινκανόπεδα. Στιν καταςκίνοςι ίτανε δέκα πεδιά ςκολικίς ιλικίας. Περιμένο, τόρα θα έρτυν. Χτίπιςε το κυδύνι, ι τατάρικι κ' ι πολονικί τάκςι άρχιςαν τα μαθίματα,—το ςκολιὸ ίνε διεθνὲς. Ἀκςαφνα ακύο, όκςο ένας θόριβος...περιςὲβι, κιλιέτε προς το ςκολιό.

—Να μιν ίνε ι δικὶ-μυ; Ὀχι, φένετε, πιάςανε κανὲνα κλεφτάκο κε τον πιγένυνε ςτι μιλίτςια.

Ο θόριβος ίνε ςιμά, ςτιν αβλί. Κε νά έρχυντε. Πολί παραπάνο από δέκα, κι' όλο έρχυντε, έρχυντε. Ἰρτανε τριάντα διο πεδιά,—όλι ι καταςκίνοςι από 3 ος 16 χρονό.

Φόνακςα δέκα πεδιά με τον κατάλογο, ίπα ςτυς άλυς να πάνε πίςο. Φίγανε, κε κατόπι-τυς φίγανε κ' ι μαθιτὲς-μυ. Πίγα ςτιν καταςκίνοςι, λέγο, ότι για άλυς ίνε ακόμα νορίς να μάθυν γράματα, κι' άλι πρέπι να πάνε ςτο ςκολιό τον ενιλίκον.

— Μάθε-μας, ζύμε όλι μαζί κε να μάθυμε θέλυμε μαζί.

Δεν κάνι, λέγο, τίποτα δε θα βγι.

Επιτέλυς το κατάλαβαν. Μα μόλις πίγα τυς μαθιτές ςτο ςκολιό, από πίςο-τυς πάλι ίρτε ι υρά. Σινίθιςαν να πιγένυν όλι μαζί: όπυ πιγένι ένας, εκί τρέχυν όλι. Πολεμύςα ολόκλιρι μέρα. Μυ έμιναν έντεκα μαθιτές, παραπανίςιος ίτανε ο Ντέρντι Ράντυ, ένα πεδάκι έκςι χρονό.

Δεν μπορύςα να κάνο αλιότικα—έκςι φορές τον έςτελνα ςτιν καταςκίνοςι, μα πάλι ερχότανε. Ἔρχετε:

—Μπάρμπα, μπάρμπα, κάνι να μίνο; Εγό μεγάλοςα.

Ἀρχιςε το πρότο μάθιμα. Τυς έβαλα να καθίςυνε ςτις θέςες-τυς, λέγο για το ςκολιό. Δὲκα λεφτά καθόντανε ίςιχα, ίςτερα άκςαφνα ένας χτίπιςε τα παλαμάκια, όλι πετάχτικαν, κι' άρχιςε ο χορός.

—Ὀι, χόι! Ο-γιο-έι!

—Φονὰζο:

—Ἰςιχα, εδό δεν κάνι, εδό ίνε ςκολιό.

Μα εκίνι όλο κε χορέβυν. Ο Ράντυ ανέβικε πάνο ς' ένα θρανίο. Χορτάςανε το χορό κε καθίςανε ςτις θέςες-τυς.

—Διιγίςυ, μπάρμπα, παραπέρα!

Κ' ίςτερα απο δέκα λεφτά άρχιςε πάλι ο χορός κι' ο Ράντυ ανέβικε πάλι πάνο ςτο θρανίο.

—Πεδιά, γιατί ίρθατε ςτο ςκολιό;—ρότιςα.

—Να μάθυμε, απάντιςαν όλι μαζί.

—Μα εςίς αταχτίτε. Αν δε θα κάθεςτε ίςιχα, δε θα ςας μάθο τίποτα.

—Μάθε-μας, μπάρμπα, μάθε-μας. Θα καθύμαςτε ίςιχα!

Κε πός προςπαθύςανε! Ο Ράντυ ίδροςε κιόλας κε γύρλοςε τα μάτια-τυ. Μα ίτανε δίςκολο να νικίςυν τα ςινίθια τις καταςκίνοςις, κε το δέφτερο μάθιμα όλο τον κερό το διέκοβαν ι χορί. Μόνο ο Ράντυ δεν ανέβενε πια πάνο ςτο θρανίο, μα καθότανε πάνο ςτιν προεκςοχί τις ςόμπας, κυνύςε τα πόδια-τυ κε τραγυδύςε.

Τιν τρίτι μέρα ετιμαζύμαςτε να πάμε ςτο λυτρὸ.

—Λυτρό—καλά ίνε εκί;—ροτύνε τα πεδιά.—Κε τί κάνυν εκί; Πές-μας.

Τυς το ίπα.

—Καλά, πάμε.

—Ὀχι, δε θα πάμε. Εμάς δεν κάνι

Ντζάκι—ςτζάγ.
Νιφτίρας—υμιβάλνιν.
Μπερδεμένος—ςπύτανιι.
Σκέφτυμε—ντύμαιυ.
Ιλικία—βόζραςτ.
Περιμένο—ζζντυ.
Διεθνές—μεζζντυναρὸτνοε.
Θόριβος—ςςυμ.
Κατάλογος—ςπίςοκ.
Νορίς—ράνο.
Ενίλικος—βζρόςλιι.
Δεν κάνι—νελζιά.
Επιτέλυς—ναχονέτς.
Υρά—χβοςτ.
Σινίθιςαν—πριβίκλι.
Παραπανίςιος—λίςςνιι

να μας βρέκσι κανίς, θ' αροστίσυμε,—κε τρέκσανε στιν κατασκίνοσι.

Πίγα κ' εγό στιν κατασκίνοσι. Κ' εκί ίτανε θόριβος, φονές:

—Να τυς μαθένις, μα να μιν τολμίσις να τυς πας στο λυτρό κε να τυς κυρέπσις να μιν τολμίσις. Ο νόμος έτσι λέι!

—Μα πιος νόμος;—λέγο.—Εσίς αρνιθίκατε τι ζοί τις κατασκίνοσις, αρχίσατε να ζίτε νέα ζοί κε πρέπι να εχτελίτε τυς νέυς νόμυς: να πιγένετε στο λυτρό, να νίβεστε, να κυρέβετε τα μαλιά.

Ισίχασαν, κίτακσαν ο ένας τον άλο:

—Καλά, πίγενέ-τυς!

Τιν τέταρτι μέρα ίρτανε πάλι τριάντα διο πεδιά, κε λένε:

— Πίγενέ-μας στο λυτρό. Δεν κάνι να μας αδικίς, όλι-μας ίμαστε ίδιι. Πίγες εκίνυς, πίγενε όλυς!

Τυς πίγα. Κάθισα στο λυτρό ολόκλιρι μέρα, ανανκάστικα να μάθο τον καθένα, πος πρέπι να μεταχιρίζετε το σαπύνι κε τον τρίφτι.

Τυς έδοσα τετράδια κε μολίβια. Άρχισαν να γράφυν γραμίτσες. Γράφυν, χέρυντε. Άσκιμα γράφυν, μα εγό όλο τυς πενό, φοβύμε να πο τιν αλίθια,—κι' αν φίγι άκσαφνα όλο το σκολιό-μυ; Μα πρέπι να πο τιν αλίθια, κε ίπα σ' ένα, ότι ι γραμί ίνε γραμί, κι' όχι τροχός. Το πεδί έσκισε με μιας το φίλο απτο τετράδιο.

—Τί κάνις;

Άσκιμα. Δε θέλο άσκιμα, θέλο καλά.

—Κ' εμίς θέλυμε καλά,—κι' άρχισαν να σκίζυν, γέμισαν όλο το πάτομα με χαρτιά.

Τέλιοσε το πρότο τρίμινο, κ' εμίς όλο κε γράφαμε γραμές, μαθέναμε να βαστύμε το μολίβι κε χορέβαμε, όταν ίχαμε μάθιμα.

—Ίδα, ότι δε θα φτάσυν ι δινάμις-μυ,

Έστελνα—ποσιλάλ.
Μπάρμπα—ντιάντια.
Θέσι—μέστο.
Ίσιχα—τίχο
Αταχτίτε—μπάλυιτες.
Προσπαθύσανε—σταράλις.
Κιόλας—ντάζζε.
Γύρλοσε—δίπυτζιλ
Δίσκολο—τρύντνο.
Σινίθια—πριβίτζκι.
Προσκοχί—δίστυπ.
Κυνύσε—μπολτάλ.

κάθε μέρα στο τέλος έτσι βύιζε το κεφάλι-μου απτο θὸριβο κε τις φονὲς, πυ δεν μπορύσα να βρο τιν πόρτα, έπεφτα πὰνο στον τίχο, σαν τιφλός. 'Αρχισα να λιγοθιμό. Ι γιατρί μ' έβγαλαν απτι δυλιά κε μυ ίπαν ν' αναπαφτό ένα μίνα σε πλέρια ισιχία.

Καθόμυνα στιν κάμαρά-μυ κι' όλο σκεφτόμυνα: «Νά τέλιοσαν όλα. Ι κατασκίνοσι με νίκισε. Ενόσο κάθυμε εδό κι' αναπάβυμε, ι μαθιτές-μυ θα τα λιζμονίσυν όλα».

Μα πάλι κάτι τυς έμαθα. Στιν αρχί δεν ίθελαν ν' αναγνορίσυν το κρεμαστάρι, έρχυντε—χλοπ, χλοπ κε πετύνε όλα τα παλτά σε μια στὶβα. Κε πριν ν' αροστίσο ίξεραν πια, ότι πρέπι να κρεμνύνε τα παλτά στο κρεμαστάρι. Ερχόντανε, άπλοναν τα χέρια κ' έλεγαν:

— Κίτακσε, μπάρμπα.

Αν τα χέρια-τυς δεν ίτανε αρκετά καθαρά, τότε τα πεδιά ὲτρεχαν πρόθιμα στο νιφτίρα. Κε γραμές να γράφυν έμαθαν κάμποσο ίσια.

Μια μέρα εκί πυ σκεφτόμυνα με λίπι, ακύο να χτιπά ι πόρτα, χτιπάι κάπιος μικρός, ανιπόμονος, χτιπάι με τι γροθιά κε με το πόδι. 'Ανικσα. Ο Ντέρντι Ράντυ.

—Πός με ίβρες;

Ζύσα κάμποσο μακριά απτο σκολιό, κε τα πεδιά δεν ίξεραν το σπίτι-μυ.

—Μυ το ίπε ένας μπάρμπας. 'Εκλεα, πολί κερό, κι' ο μπάρμπας μυ το ίπε.

'Οπος φάνικε, ο Ράντυ γλίγορα μ' αποθίμισε. Μα ι δασκάλι, ι σιντρόφι-μυ, φιλάγανε μιστικό πυ κάθυμε, φοβόντανε, ότι τα πεδιά κ' εκί δε θα μ' αφίσυν ίσιχο. Τότε ο Ράντυ ἀρχισε να κλέι. 'Εκλεε με τόσο πίζμα, πυ ένας απτυς δασκάλυς δε βάστακσε κε ίπε, πυ βρίσκυμε.

—Μπάρμπα, έλα σε μας!—ὶπε ο Ράντυ.—'Αλο δε θα χορὲβυμε. Καθύμαστε πολί ίσιχα.

Φόρεσα το ρύχο-μυ. Ι τάκσι-μυ βρισκότανε στο πρότο πάτομα, κε κίτακσα απτο δρόμο στο παράθιρο: όλι ι μαθιτές-μυ καθόντανε ίσιχα στα θρανία κε κιτάζανε τον άδιο πίνακα.

—Μπάρμπα, έλα να μας μάθις,—ίπε ο Ράντυ.

Μπίκα στιν τάκσι.

— Τί κάνετε;

—Μαθὲνυμε ίσιχα. Ερχόμαστον κε μαθέναμε να καθύμαστε ίσιχα. Μπορύμε, κίτακσε.

Τα πεδιά ισίχασαν κε καθόντανε έτσι, πιστέβο, ίκοσι λεφτά.

Κε νά τελιόνι το τρίτο τρίμινο. 'Ινε δίσκολο να πιστέπσι κανίς, πος άλακσαν ι θοριβόδικι μαθιτές-μυ. Στον κερό τυ μαθίματος τραγυδύν κε χορέβυν μόνο μια φορά. Ακόμα ίνε δὶσκολο γι' αφτύς να καθίσυν σ' όλο το μάθιμα δίχος αφτό. Ο Ράντυ δεν ανεβένι πια στα μαθίματα πάνο στιν προεκσοχί τις σόμπας,—περιμένι ιπομονιτικά το διὰλιμα. Τα πεδιά ἐμαθαν να γράφυν. Απομένυν στο σκολιό ὶστερα απτα μαθίματα κε όλο γρὰφυν κε γράφυν. Μας ἐδοσαν κι' άλα μολίβια κε χαρτὶ, μα ίστερα από ένα δεκάμερο θ' ανανκαστύμε να κσαναζιτίσυμε. Τα πεδιά κατάγραπσαν στο σκολιό όλυς τυς τίχυς κε τις πλακάτες, κε στιν κατασκίνοσι κατάγραπσαν όλα, όσα μπορύσαν. Γράφυν τόσο ακρὰτιτα, όσο πριν χόρεβαν κε τραγυδύσαν.

Πριν από λίγο κερό στο σκολιό ίχαμε τυρνίρ τις ντάμας. Ι μαθιτές-μυ πίρανε μέρος σ' αφτό. Κε μόνο χτες ἐνιοσα μια τεράστια χαρά. Πίγα στιν κατασκίνοσι,—εκί

Μιν τολμὶσις—νε σμέι.
Αρνιθὶκατε—οτκαζάλις.
Αδικίς—ομπιζζάτ.
'Ιδιι—οντινάκοβι.
Ανανκάστικα—πρισσλός.
Μεταχιρίζετε—πόλζοβατσα.
Τρίφτις—μοτζάλκα.
Πενό—χβαλιύ.
Τροχός—κολεσὸ.
Φτάσυν—χβάτιατ.
Τιφλός—σλεποι.
Λιγοθιμό—πάνταt 6 όπμορος.
Πλὲριος—πόλνιι.
Κάμαρα—κόμνατα.
Σκεφτόμυνα—ντύμαλ.
Ενόσρ—ποκά.
Αναγνορίσυν—πριζνάτ.
Κρεμαστάρι—βέσσαλκα.
Αρκετά—ντοστάτοτζνο.
Πρόθιμα—οχότνο.
Λίπι—πετζάλ.
Ανιπόμονος—νετερπελίβιι.
Μιστικό—τάινα.
Πίζμα—υπόρστβο.
Πάτομα—ετάζζ, πολ.

πιγένο πάντα. Ίνε έτιμι να με κάνυν κομάτια: «Έλα ςε μας, έλα ςε μας!» Κε τί βλέπο; Σ'όλες τις ικογένιες, πυ έχυνε μαθιτές, βλέπο πεδικές γονιές: τραπέζι, ςκαμνί πορτρέτα κε πλακάτες: αλύ ίνε γραμένο: «Νίβε τα χεριά-ςυ», αλύ «Να πιγένις στο λυτρό».

Κι' ο Ντέρντι Ράντυ λέι:

—Εγό κςέρο το Λένιν.

Το φτινόποροο, όταν αρχίςαμε τα μαθίματα, ρότιςα:

— Πιος κςέρι το Λένιν;

Απάντιςε μόνο ένας.

— Ο Λένιν ίνε μεγάλος, μεγάλος άνθροπος. Άλο τίποτα δεν κςέρο.

Μα τόρα το κςέρι κι' ο εκςάχρονος Ράντυ.

Άδιος—πυςτόι.
Θοριβόδικος—ςςύμνιι.
Ιπομονιτικά—τερπελίβο.
Κατάγραπςαν—ιςπιςάλι.
Ακράτιτα—νευντέρζζνο.
Ντάμα—ςςάςςκι.
Ικογένια—ςεμιά.
Γονιές—υγολκί.

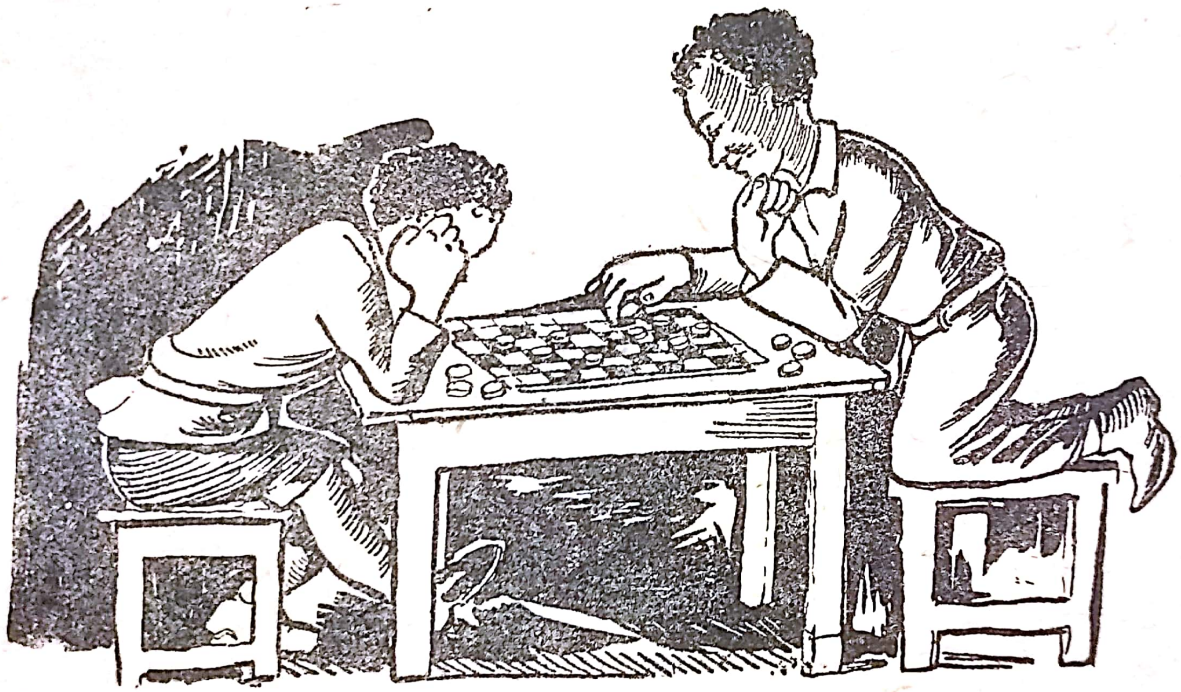

Ο ΣΤΡΑΤΟΝΑΥΤΑΧ

Текст Сикорской и Болотина

Музыка Н. Чемберджи

ΓΙΑ ΤΥΣ ΣΤΡΑΤΟΝΑΦΤΕΣ

I

Για τα παλικάρια
Λάμπυνε καθάρια
Τ' άστρα
Πιλά στον ουρανό.
Το σοβιετικό-μας
Το στρατόστατό-μας
Πάνο
Πετύσε γαλανό.

ΡΕΦΡΕΝ

Δρόμο στ' άστρα
'Ανικσαν καλά.
Βγένι βάρδια πια
Το κομσομόλ πιλά.
Κε στο πόστο
Στέκυν με καρδιά
Τ' άφοβα
Πεδιά.

II

Τί παλικαράδες!
'Ικοσι χιλιάδες.
Μέτρα—χτιπίσαν ι καρδιές.
'Ετσι πολεμύσαν,
Χάρο δεν πιφύσαν.
Δόκσα στυς τρις λενινιστές!

ΡΕΦΡΕΝ

III

Δε μας σταματύνε
Θάνατος κε μπόρα!
Τράβα στον ίλιο με ορμί,
Κομσομόλ!
Στα ίπσι
Στραφτερές γοντόλες
Βγάλε με σταθερί γραμί.

ΡΕΦΡΕΝ

IV

Το κατόρθομά-τυς,
Ι παλικαριά-τυς
Πάντα στι χόρα-μας θα ζυν!
Ι γενιές περνόντας,
Κόζμυς καταχτόντας,
'Ολο κε θα τυς τραγυδύν.

Λέφτερι μετάφρασι—**Α. ΔΙΜ.**

Ο ΧΑΜΟΣ ΤΥ ΦΑΕΘΟΝΑ

(ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΟΒΙΔΙΟ)

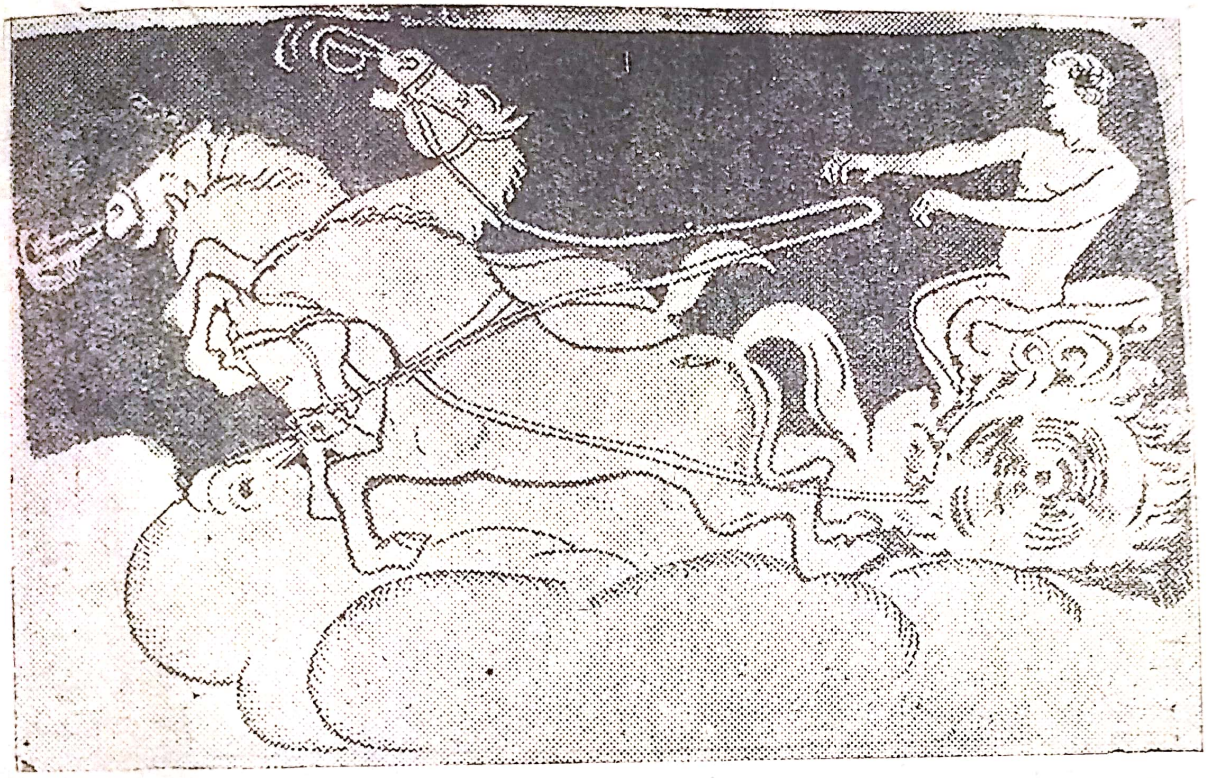

Ο πιο εκπολιτιζμένος λαός τις αρχεότιτας ίταν ι έλινες. Ασχολόντανε στι γεωργία, τι χτινοτροφία, εμπορεβόντανε με τα καράβια-τυς, μα ι αρχέι έλινες δεν ίξεραν πολά πράματα, πυ ίνε τόρα γνοστά σε κάθε μαθιτί.

Δεν ίξεραν, για παράδιγμα, ότι ι γι γιρίζι ολόγιρα στον ίλιο, δεν ίξεραν, ότι γιρίζι ολόγιρα στον άξονά-τις. Μα πὸς εξιγύσαν τιν αλαγί τις μέρας κε τις νίχτας, τιν κίνισι τυ ίλιυ, τυ φενκαριύ κε τον άστρον;

Ταξιδέβι αργά στον υρανό ι θεά Νίχτα με τ' άρμα-τις, όπυ ίνε ζεβγμένα μάβρα άλογα. Σκέπαζε όλι τι γι με το σκοτινό-τις σκέπαζμα.

Νά φάνικε στιν ανατολί μια αδίνατι κοκινάδα. Ίνε ι θεά Σελίνι πυ βγίκε με τ' άρμα-τις κε φορί άσπρο μακρί φόρεμα κ' έχι ασιμένιο δρεπάνι πάνο στο κεφάλι. Φοτίζι τι γι, πυ κιμάτε, χίνι παντύ ασιμοτί λάμπσι. Τα στραβοκέρατα βόδια κυβαλύνε σιγά τ' άρμα-τις πάνο στο μάβρο υρανό. Άμα περάσι τον υράνιο θόλο, ι θεά Σελίνι κατεβένι σε μια βαθιά σπιλιά στιν ακροθαλασιά. Εκί αναπάβετε, κυραζμένι απτο μακρινό ταξιδι.

Νά ι ροδοκόκινι αβγί ανίγι τις πίλες τ' υρανύ. Ο θεός Ίλιος βγένι αχτινοβολόντας. Τα τέσερα φτεροτά άλογα, πυ διεφθίνι το δινατό-τυ χέρι, με δισκολία ανεβένυνε τον ανιφορικό υράνιο δρόμο. Τέλος, άμα φτάσι στιν κορφί τυ υρανύ, ο Ίλιος κατεφθίνι τ' άρμα-τυ προς τα κάτο κε κατεβένι στον οκεανό, πυ περιβρέχι τι γι. Εκί τον περιμένι

Εκπολιτιζμένος—κυλτύρνιι.
Λαός—ναρόντ.
Αρχεότιτα—ντρέβνοστ.
Ασχολόντανε—ζανιμάλις.
Γεωργία—ζεμλεντέλιε.
Εμπορεβόντανε—τοργοβάλι.
Άξονας—ος.
Εξιγύσαν—ομπιασνιάλι.
Αλαγί—σμένα.
Ταξιδέβι—πυτεσσέστβυιετ.
Άρμα—κολεσνίτσα.
Σελίνι—Λυνά.
Ασιμένιος—σερέμπρενι.
Δρεπάνι—σερπ.
Χίνι—ζαλιβάιετ.
Ασιμοτος—σερεμπρίστιι.
Λάμπσι—σιάνιε.
Θόλος—σβοντ.
Σπιλιά—πεστζέρα.
Ροδοκόκινος—ρυμιάνιι.
Πίλες—βορότα.
Αχτινοβολόντας—ισπυσκαια λυτζί.
Διεφθίνι—υπραβλιάετ.
Κατεφθίνι—ναπραβλιάετ.
Περιβρέχι—ομιβάετ.
Χρυσός—ζολοτόι.
Βάρκα—λότκα, τζελν.

μια χρισί βάρκα, κι' ο 'Ιλιος πλέι στο θαβμάσιο παλάτι-τυ. Κ'εκί αναπάβετε όλι τι νίχτα».

'Ετσι εκσιγύσαν ι αρχέι έλινες τιν αλαγί τις μέρας κε τις νίχτας.

Μα, μπορί, κάποτε προπολύ νάγινε έκλιψι τυ ίλιυ, μπορί, ο καπνός απτις πιρκαγιές τον δασόν, μπορί, καμιά πικνί ομίχλι νάκριψε τον ίλιο απτυς ανθρόπυς, κ' ι φοβιζμένι άνθροπι διμιύργισαν ένα τέτιο παραμίθι.

Πολύς, πολύς εόνες πριν απτιν εποχίμας ζύσε στιν Ελάδα ένα πεδί, πυ το έλεγαν Φαέθονα. Απτα μικρά-τυ χρόνια άκυσε απτι μιτέρα-τυ, ότι πατέρας-τυ ίταν ο θεός 'Ιλιος.

Μια μέρα ένας απτυς σιντρόφυς τυ Φαέθονα περιγελόντας-τον, ίπε:

— Δεν πιστέβο, ότι εσί ίσε γιος τυ Αχτινοβόλυ θεύ, εσί ίσε γιος απλύ θνιτύ.

Τυ Φαέθονα τυ κακοφάνικε, το κοκινάδι τις ντροπίς χίθικε στο πρόσοπό-τυ. 'Ετρεκσε στι μιτέρα-τυ κε με δάκρια παραπονιότανε για τιν προζβολί. Μα ι μιτέρα-τυ σικόνοντας τα χέρια-τις προς τον ίλιο, φόνακσε:

— Φαέθονα! Συ ορκίζυμε στον 'Ιλιο, πυ μας βλέπι κε μας ακύι, ότι ίνε πατέρας-συ! Ας μυ στερίσι το φός-τυ, αν δε λέγο τιν αλίθια.

—Μα πάλι θα πάγο σ' εκίνον κε θα τον ροτίσο, αν ίνε αφτό αλίθια,—ίπε ο Φαέθονας.

Ι μιτέρα τυ έλεγε να μιν πάι, μα ο Φαέθονας δεν άκυσε.

Φόρεσε τα σαντάλια-τυ κε πίγε.

Στι θάλασα τον σινάντισαν ι κόρες τυ Οκεανύ. Ι Οκεανίδες τον κάθισαν πάνο σ' ένα ζβέλτο δελφίνι κε τον διέτακσαν να βαστιέτε γερά. Ο Φαέθονας φοβίθικε, όταν το δελφίνι, θαρίς πέζοντας με τα κίματα, τον πίγενε γλίγορα, καθιζμένο πάνο στι ράχι-τυ. Το δελφίνι μια πιδύσε πάνο στα κίματα, κε τότες ο Φαέθονας ανάσενε βαθιά τον ιγρό θαλασινό αέρα, μια βυτύσε, κι' ο Φαέθονας βύλιαζε μαζί-τυ μέσα στο νερό.

Μα νά τέλιοσε το θαλασινό τακσίδι κι' ο Φαέθονας ένιοσε κάτο απτα πόδια-τυ τ' στεριά.

'Ισια μπροστά-τυ ιπσονότανε μια σκάλα. Αχτινοβολύσε κι' άλαζε όλα τα χρόματα κε φενότανε μια άσπρι σαν το γάλα, μια διάφανι σαν κρύσταλο.

Ο Φαέθονας άρχισε ν' ανεβένι άφοβα κε γλίγορα. Γλίγορα ίδε το παλάτι τυ θεύ 'Ιλιυ. Ο χρισός θόλος τυ παλατιύ στιριζότανε πάνο σε ίσιες κολόνες, στολιζμένες με πολίτιμες πέτρες. Κόπικε ι ανάσα τυ Φαέθονα κι' άθελα πίγε πιο σιγά. Μπίκε ίσιχα στο παλάτι.

Στιν ισοδο, σα φίλακες, στεκόντανε ι Ιμέρα, ι Σελίνι (το φενκάρι), το 'Ετος (ο χρόνος), ι Εόνες κι' ανάμεσά-τυς ι 'Ορες.

Το πεδί κίταζε κε δεν μπορύσε να χορτάσι.

Νά μια ορέα γινέκα ι 'Ανικσι τυ απλόνι ορέα λυλύδια. Νά το Θέρος (το καλοκέρι), με λαφριά φορεσιά, με στάχια στα χέρια. Παραπέρα το Φτινόπορο στρανκίζυμί απτα σταφίλια μέσα σε μια χρισί κύπα, ο χιμόνας στέκετε, πάνο στον πάγο, με ταραγμένα άσπρα μαλιά.

'Ακσαφνα απτο βάθος τυ παλατιύ ακύστικε μια φονί, κε το πεδί έκλισε άθελα τα μάτια-τυ: τόσι αποτιφλοτικί λάμπσι ερχότανε απτο θρόνο, όπυ καθότανε ο 'Ιλιος:

Παλάτι—ντβορέτς.
Προπολύ—νταβνό.
'Εκλιψι—ζατμένιε.
Πιρκαγιά—ποζζάρ.
Πικνός—γυστόι.
Ομίχλι—τυμάν.
Διμιύργισαν—σόζνταλι.
Εόνας—βεκ.
Περιγελόντας—νασμεχάιας.
Αχτινοβόλος—λυτζεζάρνιι.
Κακοφάνικε—ομπίντελσα.
Χίθικε - ζαλιλός.
Προζβολί—οσκορμπλένιε.
Ορκίζυμε—κλιανύς.
Στερίσι—λισσίτ.
Σινάντισαν—βστρέτιλι.
Ζβέλτος—ρέζβιι.
Διέτακσαν—πρικαζάλι.
Γερά—κρέπκο.
Πιδύσε—πρίγαλ.
Ιγρός—βλάζζνιι.
Βυτύσε—νιριάλ.
Βύλιαζε—πογρυζζάλσα.
Τακσίδι—πυτεσσέστβιε.
'Ενιοσε- ποτζύβστβοβαλ.
Στεριά—σύσσα.
Ιπσονότανε—ποτνιμάλας.
Χρόμα—τσβετ.
Διάφανος—προζράτζνιι.
Στιριζότανε—υπιράλσα.
Στολιζμένος—υκράσσενιι.
Πολίτιμος—ντραγοτσένιι.
'Ισοδος—βχοντ.
Ορέα—πρεκράσναγια.
Στάχια—κολόσια.
Κύπα—τζάσσα.
Αποτιφλοτικός—οσλεπίτελνιι.
Λάμπσι—σιγιάνιε.

— Φαέθονα! Τί γιρέβις στο παλάτιμω;

Ο Φαέθονας άνικσε τα μάτια κε ρίχτικε στον πατέρα-τυ:

— Αλίθια ίνε, ὀτι ἰμε γιός-συ;

— Μα εγό ὀτε σκεφτόμυνα να σ'απαρνιθό, πεδί- μυ!—ἰπε γλυκομίλιτα ο 'Ιλιος.

— Ο, φος τυ κόζμυ! Δόσε-μυ μια απόδικσι, ὀτι ίσε πραγματικά πατέρας-μυ.

Τότε ο 'Ιλιος έβγαλε τ'αχτινοβόλο στεφάνι απτο κεφάλι-τυ κε φόνακσε σιμά-τυ το Φαέθονα. Τον ανκάλιασε κε ίπε:

— Αλίθια συ ἰπε ι μιτέρα-συ: ίσε γιός-μυ, κε, για να μιν αμφιβάλις πια, ζίτισέ-μυ ὀτι θέλις. Συ δίνο μεγάλο ὀρκο, ὀτι θα εχτελέσο τιν παράκλισί-συ.

— Επίτρεψέ-μυ να τακσιδέψο στον υρανό στι θέσι-συ με το χρισό-συ άρμα.

Ο 'Ιλιος τρόμακσε:

— 'Αμιαλε, τί ζιτάς! Ο, αν μπορύσα να παραβό τον ὀρκο-μυ! Γιέ-μυ, μι ζιτάς μόνο αφτό! Ακόμα κ'ι αθάνατι θεὶ δεν μπορύν να διεφθίνυν το άρμα-μυ. Σκέψυ μόνο: στιν αρχί ο δρόμος ίνε τόσο απότομος, πυ κε τα φτεροτά άλογα μόλις τον ανεβένυν. Στι μέσι σικόνετε τόσο απσιλά πάνο απτι γι, πυ ακόμα κ'εγό τρομάζο, ὀταν κιτάζο κὰτο τις θάλασες κε τα βυνὰ. Κὲ στο τέλος ο δρὸμος κατεβένι τόσο απότομα στις ὀχτες τυ Οκεανύ, πυ δίχος ἐμπιρι διέφθινσι το ἀρμα θα πέσι ίσια κάτο κε θα τσακιστί. Θαρίς, ὀτι θα σιναντίσις στο δρόμο πολά ορέα πράματα; 'Οχί, ο δρόμος βρίσκετε ανάμεσα σε κιντίνυς τέρατα κε φρίκες. 'Ινε στενός. Κι' αν θα παραστρατίσις, θα σ'απιλύν εκί ο μανιαζμένος Λὲοντας, ο τερατόδικος Σκορπιός κι' ο φοβερός Καρκίνος. Δε θέλο να γίνο ι ετία τυ χαμὺ-συ. Εσί ζιτὰς ὀχι ανταμιβί, μα φοβερί τιμορία!

Μα ο Φαὲθονας δεν ἰθελε τίποτα ν' ακύσι. Ανκάλιασε με τα χέρια-τυ το λεμό τυ 'Ιλιυ κε παρακαλύσε να εχτελέσι τιν επιθιμία-τυ.

— Καλά, ορκίστικα! Θα πάρις ὀτι ζιτάς!

Κι' ο 'Ιλιος οδίγισε το Φαέθονα εκί, ὀπυ βρισκότανε το άρμα-τυ. Ο Φαέθονας το καμάρονε: ἰτανε ολόχρισο κι' άστραφταν ι διαφορόχρομες πέτρες.

Νά ἐζεβκσαν τα φτεροτά άλογα στο ἀρμα. Ι ροδοκόκινι Αβγί άνικσε τιν πίλι. Ο 'Ιλιος άλιψσε το πρόσοπο τυ Φαέθονα με μια ιερί αλιφί για να μιν το κάψι ι φλόγα τον ιλιακόν αχτὶδον, κε τυ έβαλε στο κεφάλι το στραφτερό στεφάνι. 'Εδοσε στο γιό-τυ τιν τελεφτέα σιμβυλί:

— Πεδί-μυ, θιμίσυ καλά τις ορμινίες-μυ. Βάστα πιο γερά τα χαλινάρια, μα μιν ανκίζις το μαστίγι, να μι διόχνις τα γλιγοροπόδαρα άλογα. Εκίνα μόνα-τυς τόσο τρέχυν, πυ ακόμα κ'εγό δισκολέβυμε να τα σινκρατό. Ο δρόμος ίνε ίσιος, φένετε καθαρά ι τροχιά, πυ πιγένι στον υρανό. Να μι σικόνεσε πολί απσιλά για να μιν καί ο υρανός, μα μιν κατεβένις κε χαμιλά, γιατί θα κάψις τι γι. Να μιν παραστρατίσις ὀτε δεκσιά, ὀτε αριστερά. Να πιγὲνις στι μέσι. Βάστα πιο γερά τα χαλινάρια. Μα, μπορί, ακόμα ν'αλάκσις τιν απόφασί-συ; Αφτί σε απιλί με καταστροφί.

Μα ο Φαὲθονας ανέβικε γλίγορα πάνο στο ἀρμα κε πὶρε τα χαλινάρια. Τ'άλογα χτιπύν τις οπλές-τυς. Ι φλόγα βγὲνι φυντομένι απτα ρυθύνια-τυς. Πέρνυνε λαφριά το ἀρμα κε πετύνε γλίγορα μπρος ανάμεσα στιν ομίχλι, στον απότομο δρόμο τυ υρανύ. Το ἀρμα ίνε ασινίθιστα λαφρί για τ'άλογα. Πετύνε στον υρανό, αφίνυν το σινιθιζμένο δρό-

---

Ρίχτικε—μπρόσιλσα.
Σκεφτόμυνα—ντὺμαλ.
Απαρνιθό—οτρεκάτσα.
Γλυκομίλιτα—λάσκοβο.
Απόδικσι—ντοκαζάτελστβο.
Πραγματικά—ντειστβίτελνο.
Αμφιβάλο—σομνεβάτσα.
'Ορκος—κλιάτβα.
Επίτρεψε—ποζβόλ.
Θέσι—μέστο.
'Αμιαλος—μπεζύμνιι.
Παραβό—ναρυσσίτ.
Αθάνατος—μπεσμὲρτνι.
Διεφθίνο—υπραβλιάτ.
Αποτομος—κρυτόι.
'Οχτες—μπερεγά.
'Εμπιρος—όπιτνιι.
Κίντινος—οπάσνοστ.
Τέρας—τζυντόβιστζε.
Φρίκι—ύζζας.
Απιλό—γροζίτ.
Μανιαζμένος—γιάροστνιι.
Λέοντας—λεβ.
Καρκίνος—ρακ.
Ετία—πριτζίνα.
Ανταμιβί—ναγράντα.
Τιμορία—ναχαζάνιε.
Λεμός—σσέια.
Επιθιμία—ζζελάνιε.
Οδίγισε—ποβιόλ.
Διαφορόχρομος—ραζνοτσδέτνιι
Ιερός—σβιαστζένιι.
Αχτίδα—λυτζ.
Σιμβυλί—σοβέτ.
Θιμίσυ—ζαπὸμνι.
Ανκίζο—τρόγατ.
Μαστίγι—μπιτζ.
Διόχνο—γονιάτ.
Δισκολέβυμε—ζατρυτνιάιυς.
Σινκρατὸ—ζντέρζζιβατ.
Τροχιά—χολειά.
Απιλό—γροζίτ.
Οπλὶ—κοπὶτο.
Ασινίθιστος—νεομπίτζνιι.

μο τυ 'Ιλιυ κε τρέχυνε πια όκχο απτο δρόμο. Κι' ο Φαέθονας δεν κχέρι, πυ ίνε ο δρόμος, δεν μπορί να διεφθίνι τ'άλογα. Κίτακχε κάτο κε χλόμιαχε απτο φόβο-τυ, τόχο μακριά ίτανε ι γι από κάτο-τυ. Τα γόνατά-τυ άρχιχαν να τρέμυν, χκοτίνιχαν τα μάτια-τυ. Τί να κάνι; Κε μπροστά ακόμα ο δρόμος ίνε μακρίς. Θέλι να φονάκχι τ'άλογα, να τα ιχιχάχι, μα δεν κχέρι τα ονόματά-τυς. Απ' όλες τις μεριές τον απιλύν τα φοβερά θεριά τυ υρανύ.

Νά ο Σκορπιός τυ απλόνι το φαρμακερό κεντρί-τυ. Ο Φαέθονας έχαχε τα μιαλά-τυ απτο φόβο, άφιχε τα χαλινάρια. Τ'άλογα ένιοχαν, ότι ίνε λέφτερα, κε μια ανεβένανε προς τ'άστρα, μια κατεβένανε κε τρέχανε χιμά πάνο απτι γι. Ι Σελίνι βλέπι με θαβμαζμό, πος πετύνε στον υρανό τ'άλογα τυ αδερφύ-τις, όκχο απτο δρόμο, δίχος να τα διεφθίνι κανίς. Ι φλόγα ανκαλιάζι τι γι. Χάνυντε πόλις, χάνυντε ολόκλιρι λαί. Κέυντε τα βυνά, πυ ίτανε χκεπαζμένα από δάχι. Ο καπνός τα χκεπάζι όλα ολόγιρα. Ο Φαέθονας δε βλέπι το δρόμο μέχα στον πικνό καπνό. Το νερό βράζι στα ποτάμια. Ι γι χκάνι απτι ζέστι. Ι θάλαχες κχερένυντε κε τα πχάρια ιποφέρυν απτιν κάπχα.

Εκίνο τον κερό, νομίζυν ι άνθροπι, ι λαί τις Εθιοπίας πίρανε το μάβρο χρόμα τυ δέρματός-τυς, τότε κχεράθικε κ'ι Αφρικί, όλι ι δροχιά-τις εκχατμίστικε απτι ζέστι.

Τότε, επιτέλυς, χικόθικε ι μεγάλι θεά Γι κε φόνακχε δινατά:

— Ο, πιο μεγάλε απτυς θεύς, Διακεραβνοβόλε, μα τί πρέπι να χαθύν όλα τα ζοντανά για το καπρίτχι ενός πεδιύ. Πάπχε γλίγορα τα βάχανά-μυ. Γλίτοχε τυς ανθρόπυς, τα ζόα κε τα φιτά!

Ο Δίας άκυχε τιν παράκλιχι τις θεάς Γις, κι' αμέχος ένας πίρινος κεραβνός—ένα βέλος απ τα χέρια τυ Δία—πέτακχε ίχια στο άρμα. Τ'άλογα αποχπάστικαν απτο άρμα. Σκορπίστικαν χ'όλο τον υρανό τα χιντρίμια τυ άρματος κε τα φάλαρα τον αλόγον τυ 'Ιλιυ. Κι' ο Φαέθονας με αναμένες μπύκλες έχκιχε τον υρανό, χαν άστρο, κ'έπεχε στα κίματα τυ ποταμύ.

Ι νίμφες πίρανε το κορμί-τυ κε, άμα το έθαπχαν, έγραπχαν πάνο στο άχπρο μάρμαρο: «Εδό κίτετε ο Φαέθονας».

Ο 'Ιλιος, άμα ίδε τ'άλογα, πυ γίριχαν, μάντεπχε, ότι χάθικε ο γιός-τυ. Πέραχε τρις μέρες στο παλάτι-τυ με δάκρια κε πένθος κε τρις μέρες ίτανε χκοτινά χτι γι.

Μόνο τιν τέταρτι μέρα κχαναβγίκε με τ'άρμα-τυ. Κι' όλα πάλι ταχτοπιίθικαν. 'Ετχι, όπος κε προτίτερα, τ'αστραφτερό άρμα τακχίδεβε, χαρίζοντας στυς ανθρόπυς το φος, τι θερμότιτα κε τι χαρά.

Χινιθιζμένος—ομπίτζνιι.
Χλόμιαχε—πομπλετνέλ.
Ιχιχάχι—υχποκόιτ.
Θεριό—ζβερ.
Κεντρί—ζζάλο.
Ιποφέρυν—στραντάιυτ.
Δροχιά—βλάγα.
Εκχατμίστικε—ιχπάριλας.
Επιτέλυς—νακονέτς.
Κεραβνοβόλος—γρομοβέρζζετς.
Δίας—Ζεβς.
Πάπχε—πρεκρατί.
Βάχανα—μύκι.
Αμέχος—χράζυ.
Πίρινος—όγνενιι.
Κεραβνός—μόλνια.
Βέλος—στρελά.
Αποχπάστικαν—οτορβάλις.
Χιντρίμια—οχκόλκι.
Φάλαρα—ύπριαζζ.
Μπύκλες—κύντρι.
'Εθαπχαν—ποχορονίλι.
Κίτετε—λεζζίτ.
Πένθος—χκορμπ.
Ταχτοπιίθικαν—πριχχλό β ποριάντοκ.
Προτίτερα—πρέζζντε.
Θερμότιτα—τεπλοτά.

Γ. ΣΕΒΕΡΤΣΕΦ.

ΤΟ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟ

ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΟ ΣΕ ΜΙΑ ΠΡΑΚΣΙ (ΕΠΕΚΣΕΡΓΑΖΜΕΝΟ).

ΑΡΟΝΤΑ ΠΡΟΣΟΠΑ

ΜΑΡΙΑ ΙΒΑΝΟΒΝΑ—(θια Μάνια).
ΙΒΑΝ ΙΒΑΝΟΒΙΤΖ, αδερφός-τις, ανίπαντρος.
ΚΑΤΙΑ
ΛΙΠΑ
ΑΝΤΡΙΥΣΣΑΣ } πεδιά-τις.
ΦΕΝΤΙΑΣ, ανεψιός-τις, ορφανός.
ΣΟΦΙΑ ΠΕΤΡΟΒΝΑ, κσαδέρφι-τις, γρινιάρα.
ΑΓΟΡΙΑ ΚΕ ΚΟΡΙΤΣΙΑ.

Ι πράκσι γίνετε ς'ένα εκσοχικό σπίτι. Ι όρα διο ίστερα απτο μεσιμέρι,—μόλις γεβμάτισαν. 'Ενα μεγάλο τραπέζι. Τα πεδιά σικόνυντε. Ι ΣΟΦΙΑ ΠΕΤΡΟΒΝΑ σικόνι τα πιάτα. Καλοκερινὶ μέρα.

ΑΝΤΡΙΥΣΣΑΣ. Τί νόστιμο ίτανε σὶμερα το γλίκιζμα!

ΜΑΡ. ΙΒ. Σ' άρεσε; Θέλις κι' άλο;

ΛΙΠΑ. Μιτέρα, να μιν τυ δόσις ἀλο, γιατὶ ίνε τεμπέλις,—θα κσαπλοθί πυθενά στον κίπο πάνο στα χορτάρια, θα κιμιθί κε δε θα πέζι μαζί-μας.

ΑΝΤΡΙΥΣΣΑΣ (δισαρεστιμένα). Στενοχοριύμε να πέζο μαζί-σας, με τα κορίτσια, —εγὸ ίμε αγόρι!

ΚΑΤΙΑ (τον περιπέζι). Αγόρι! Εσί ίσε όχι αγόρι, μα ιπνιάρις!

ΑΝΤΡΙΥΣΣΑΣ. Νά, αν ερχότανε ο Φέντιας,—μαζί-τυ θάπεζα. Θα βρίσκαμε τι να κάνυμε!

ΜΑΡ. ΙΒ. Κ' εγό λιπύμε πολί, πυ δεν ίνε ο Φέντιας μαζί-μας,—σίμερα ίνε τα γενέθλια τις Λίπας...

ΚΑΤΙΑ. Γιατί δεν ίρτε ο μπάρμπα Βάνιας στο γέβμα; Ο κερός ίνε θαβμάσιος.

ΜΑΡ. ΙΒ. Φένετε, έχι δυλιά στιν πόλι,—κσέρις τι πολές δυλιές, πυ ἐχι. Πιγένετε καλίτερα στον κίπο να πὲκσετε. Ο κερός ίνε θαβμάσιος,—τυ κάκυ ι γάτα-μας δεν κσαπλόθικε στο χορτάρι κε κιλιέτε μ' εφχαρίστισι.

ΚΑΤΙΑ. Προλέγι σοστά τον κερό,—αν ἰνε για να βρέκσι, αμέσος θ' αρχίσι ν' αγλίφι τα πόδια-τις.

ΜΑΡ. ΙΒ. Κε δε θα σταματίσι, όσπυ να βρὲκσι στ' αλιθινά.

ΑΝΤΡΙΥΣΣΑΣ. Μα σίμερα δε θα βρέκσι. Πάμε Λίπα, στον κίπο να πέκσυμε;

ΛΙΠΑ. Πάμε!

ΜΑΡ. ΙΒ. Ορίστε ίβρατε δυλιά, όσπυ νἄρτυν τα πεδιά. 'Ιστερα θἄρτο κ' εγό,—πρέπι να βοιθίσο τι θια Σοφία να σικόσι το τραπέζι.

ΛΙΠΑ κε ΚΑΤΙΑ. Μιτερίτσα, κ' εμίς θα βοιθίσυμε.

ΜΑΡ. ΙΒ. (γελόντας). Πιγένετε στον κίπο, βοιθίτριες,—εγό θα το σικόσο με τι θιά-σας! (Τα πεδιά βγένυν θοριβόδικα κε τρέχυν στον κίπο).

ΜΑΡ. ΙΒ. (στι Σοφία Πετρόβνα). Ας μιν τα σικόσυμε ακόμα· όλα απτο τραπέζι,—

Πράκσι—ντέιστβιε.
Γρινιάρα—βορτζλίβαια.
Γεβμάτισαν—ομπένταλι.
Εκσοχικός—ντάτζνιι.
Πιατο—ταρέλκα.
Νόστιμος—βκύσνιι.
'Αρεσε—πονράβιλος.
Δισαρεστιμένα—νεντοβόλνο.
Στενοχοριύμε—μνε σκύτζνο.
Περιπέζι—ντράζνιτ.
Λιπύμε—ζζαλέιυ
Γενέθλια—ντεν ροζζτένια.
Τυ κάκυ—ζρια.
Εφχαρίστισι—υντοβόλστβιε.
Προλέγι—πρετσκάζιβαετ.
Αμέσος—σειτζάς ζζε.
Θοριβόδικα—σσύμνο.
Βοιθίτριες—πομογάλστζιτσι.
Κρότος—στυκ.
Τροχόν—κολιός.

μπορί νἄρτι ο Βἀνιας. Μπορί νἄργιςε στο τρένο ίτε να μιν ίβρε άλογα στο σταθμό.

ΣΟΦ. ΠΕΤΡ. Μπορί,—σίμερα ίνε μέρα ανάπαψις,—ίρταν πολί μυσαφίριδες ς' όλα τα εκσοχικά σπίτια. Με τέτιο κερό, θα πίρανε όλα τ' αμάκσια,—ο δρόμος δα δεν ίνε λίγος απτο σταθμό, θα ίνε παραπάνο από δεκαπέντε χιλιόμετρα.

ΜΑΡ. ΙΒ. Κ' εγὼ λέγο, ότι ο Βάνιας θἀρτι!. (Ακύετε κρότος τροχόν).

ΣΟΦ. ΠΕΤΡ. (Κιτάζι στο παράθιρο). Κι' αλήθια, Μάνια, κάπιος ίρτε μ' αμάκσι στο σπίτι-μας...

ΜΑΡ. ΙΒ. (κιτάζι επίσις στο παράθιρο).

ΣΟΦ. ΠΕΤΡ. Δεν τον γνόρισες; Μα ίνε ο Φέντιας! Ο ανιψιός-συ!

ΜΑΡ. ΙΒ. Νά το δόρο, πυ ίθελε να φέρι ο Βάνιας στι Λίπα για τα γενέθλιά-τις! Τί πολί πυ θα χαρί.

ΣΟΦ. ΠΕΤΡ. 'Ινε σοστό, πυ θα χαρί, μα εμίς θα βρὺμε το μπελὰ-μας! 'Όλο το σπίτι θα το κάνι άνο-κάτο. Ο, κε τί σερπετός πυ ίνε, κανένα δεν ακύι.

ΜΑΡ. ΙΒ. Μα μι γρινιάζις, Σόνια. Δεν ίτανε σε μας όλο το καλοκέρι.

ΣΟΦ. ΠΕΤΡ. (κυνί το κεφάλι-τις). Κ' ι μια φορά τυ φτάνι για να τα κάνι όλα άνο-κάτο.

ΜΑΡ. ΙΒ. (πιγένι στ' αριστερά). Θα πάγο να τυς προιπαντίσο.

ΙΒΑΝ ΙΒ. κε ΦΕΝΤΙΑΣ. (μπένυν απτ' αριστερά). Μιν ανισιχίς, αδερφί-μυ,—ίρταμε πια! (Ανκαλιάζυντε).

ΦΕΝΤΙΑΣ. Καλιμὲρα, θίτσα! (Τι φιλί. Χερετάι τι Σοφ. Πετρ.)

ΜΑΡ. ΙΒ. Χέρυμε πολί, πυ σας βλέπο κε τυς διό-σας, ακόμα πιο πολί θα χαρί ι Λίπα. Θα τον αφίσις για κάμποσες μέρες, Βάνια;

ΙΒ. ΙΒΑΝΟΒ. Τί λες να τον αφίσο! Κ' έτσι με το ζόρι τον άφισε ο δάσκαλός-τυ,—έμινε λίγος κερός, κε πρέπι να ετιμαστί καλά για να μπι στο τέχνικυμ.

ΜΑΡ. ΙΒ. Μα για πόσο κερό τον αφίσανε;

ΙΒ. ΙΒ. Θα πάι σίμερα πίσο μαζί-μυ με το τελεφτέο τρένο. 'Αβριο έχο πολί δυλιά στιν πόλι.

ΜΑΡ. ΙΒ. Το τελεφτέο τρένο φέβγι ι όρα εφτά. Ος το σταθμό ίνε μιάμισι όρα δρόμος με τ' αμάκσι. Τόρα ίνε τέσερις κε μισί,—όστε;

ΙΒ. ΙΒ. 'Οστε, μπορύμε να ίμαστε εδό όχι παραπάνο από μια όρα. Τρέχα, Φέντια στα πεδιά, γιατί ότε θα προφτάσις να τα δις. Πέκσε!

ΦΕΝΤΙΑΣ (παραπονιάρικα). Θια Μάνια, πινό,—δεν πρόφταφα να φάγο στο σπίτι.

ΜΑΡ. ΙΒ. Το καιμένο το πεδί, κάθισε στο τραπέζι να φας χιρομέρι. (Ο Φέντιας κάθετε γλίγορα κι' αρχίζι να τρόγι).

ΙΒ. ΙΒ. (στι Μαρία Ιβάνοβνα). Τιν περαζμένι φορά, πυ πίγενα απτο σπίτι-συ στο σταθμό,—ίτανε τόσο δινατί βροχί, πυ έγινα μύσκεμα. Δε θελο να βραχό έτσι ακόμα μια φορά.

ΜΑΡ. ΙΒ. Σίμερα μι φοβάσε, ίνε θαβμάσιος κερός, δε θα βρὲκσι καθόλυ.

ΙΒ. ΙΒ. (κιτάζι στον υρανό). Πιος κσέρι, μπορί να πιάσι άκσαφνα καμιὰ δινατί βροχί,—το καλοκέρι δεν μπορί κανίς νἄχι πολί-πολί εμπιστοσίνι στον καθαρό υρανό!

ΜΑΡ. ΙΒ. (χορατά). Πρέπι νἄχις εμπιστοσίνι όχι στον υρανό, μα στο βαρὸμετρο.

ΙΒ. ΙΒ. Μίπος έχις βαρόμετρο, αδερφί-μυ;

ΜΑΡ. ΙΒ. 'Εχο ένα σοστό, ολόσοστο.

ΙΒ. ΙΒ. Για δίκσε-το, πύ χρέμετε;

ΜΑΡ. ΙΒ. (γελόντας). Τόρα δεν χρὲμετε, μα ίνε κσαπλομένο στο χορτάρι! (πιγένι στον κίπο).

ΙΒ. ΙΒ. Μορέ βαρόμετρο, πυ ίνε κσαπλομένο στο χορτάρι; Ας κιτάκσυμε, τί λογιό ίνε. (Στο Φέντια). Κ' εσί φάγε γλίγορα, γιατί δε θα συ απομίνι κερός για να πέκσις λίγο με τα πεδιά!

Επίσις—τόζζε.
Δόρο—ποντάροκ.
Σερπετός—μπάλοβνικ.
Κυνί—κατζάετ.
Προιπαντίσο—βστρέτιτ.
Ανισιχίς—μπεσποκόισια.
'Οστε—ζνάτζιτ.
Πρόφταφα—υσπέλ.
Παραπονιάρικα—ζζάλοπνο.

ΦΕΝΤΙΑΣ (καταπίνοντας γλίγορα το χιρομέρι). Εγό κ' έτσι βιάζυμε, μπάρμπα.

ΜΑΡ. ΙΒ. (επιστρέφι με τι γάτα). Νὰ το πιο ςοςτό-μυ βαρόμετρο! Ι γάτα-μας δεν κάνι καμιά φορά λάθος.

ΙΒ. ΙΒ. (γελάι). Παράκςενο βαρόμετρο! Κε πός πρέπι να κιτάκςι κανίς τον κερό μ' αφτό;

ΜΑΡ. ΙΒ. Απλύςτατα! 'Οταν ι γάτα κὰθετε ίςιχα, ίνε κςαπλομένι ίτε τρέχι,—θα πι, ότι ο κερός θα ίνε καλός, τυλάχιςτο για μια-διο μέρες. Μα αν αρχίςι ν' αγλίφι τα πὸδια-τις,—τέλιοςε,—γλίγορα πρέπι να περιμένυμε βροχί, κι' αν τ' αγλίφι δίχος να ςταθί—αφτό θα πι, ότι θα βρέκςι πολί δινατά.

ΙΒ. ΙΒ. Τί λες! Μορέ γάτα, πυ τιν έχις,—μπορίς να τιν πυλίςις κε να πάρις πολά χρίματα!

ΜΑΡ. ΙΒ. 'Οςα κι' αν μυ δόςυνε—καμιά φορά δε θα πυλίςο τι γατίτςα-μας. (Σφίνκι τι γάτα ςτο ςτίθος-τις).

ΙΒ. ΙΒ. 'Οςτε, μπορύμε να ίμαςτε ίςιχι, ότι δε θ' αλάκςι ο κερός;

ΜΑΡ. ΙΒ. 'Οχι δε θ' αλάκςι,—κίτακςε κε μόνος-ςυ, ι γάτα δε θέλι καθόλυ ν' αγλίπςι τα πόδια-τις.

ΙΒ. ΙΒ. Πολί καλά, ας πιςτὲπςυμε το παράκςενο βαρόμετρό-ςυ. Ας πάμε, αδερφί, ςτον κίπο,—θέλο να δο τι Λίπα κε τ' άλα πεδιά.

ΜΑΡ. ΙΒ. Πάμε, Βάνια, εκίνα πέζυν εκί κε περιμένυν τυς μυςαφίριδές-τυς. (Φέβγυν. Ι γάτα απομένι).

ΦΕΝΤΙΑΣ. 'Οςτε, αν θα ίνε άςκιμος κερός, ο θιός-μυ δε θα πάι ςτιν πόλι. Τότε κ' εγό θ' απομίνο εδό! Τί καλά θα ίτανε να μίνο εδό ςίμερα, να πιδίςο, να χορέπςο με τις κςαδερφὺλες-μυ, να πέκςο με τον Αντριύςςα. Μα τί να κάνο για να χαλὰςι ο κερός κε να βρέκςι, ας ίνε κε για μιςί ὸρα... Μόνο να περάςι αφτὶ ι ὸρα—κ' ίςτερα ας ίνε καλός κερός,—τότε πάλι δε θα προφτάςυμε να πάμε ςτο ςταθμό.

ΣΟΦ. ΠΕΤΡ. (μπένι). Τί κάνις, διαβολόπεδο, πάλι κάνις τις διαβολιές-ςυ; 'Εφαγες πια;

ΦΕΝΤΙΑΣ. 'Οχι ακόμα, θια Σοφία.

ΣΟΦ. ΠΕΤΡ. (γρινιάζι). Το χιρομέρι τὸφαγε, μα το λαρδί τ' άφιςε. 'Ιδες εςί! (Κιτάζι ολόγιρα). Κ' ι γὰτα ίνε εδό... Να μιν ανεβί πάνο ςτο τραπέζι κε φάγι το χιρομέρι,—τ' αγαπάι πολί. Καλίτερα ας ςικόςο το πιάτο. (Πέρνι το πιάτο με το χιρομέρι κε φέβγι).

ΦΕΝΤΙΑΣ (πιδάι κε φονάζι χαρόμενος). 'Εβρικα, έβρικα! Τόρα πια ο κερός θα χαλάςι το δίχος άλο. Θα βρέκςι τόςο δινατά, πυ πρ-ρ... θα γίνυμε μύςκεμα με το θιό-μυ, αν πάμε ςτο ςταθμό! (Πιάνι τι γάτα, πέρνι ένα κομματάκι λαρδί κι' αλίβι καλά τα μπροςτινά-τις πόδια). Να τις αλίπςο άραγε κε τα πιςινά πόδια; Μπορί τότε ι βροχί να ὶνε ακόμα πιο δινατί! Λιπόν, γάτα, γλίτοςέ-με! (Αφίνι τι γάτα. Ι γάτα φέβγι). Ας τρέκςυμε τόρα ςτα πεδιὰ! (Τρέχι χαρόμενος ςτον κίπο).

ΣΟΦ. ΠΕΤΡ. (μπένι). 'Ιδες εςί, έφιγε το διαβολόπεδο! Να μιν έκανε τίποτα εδό; (Κιτάζι ολόγιρα). 'Οχι, θαρό, τίποτα. (Σικόνι το τραπέζι).

ΚΑΤΙΑ (μπένι τρεχάτι). Μα πύ ίνε ο Φέντιας; Ο μπάρμπα Βάνιας ίπε, ότι τον έφερε μαζί-τυ. Μα πύ ίνε;

ΣΟΦ. ΠΕΤΡ. Πύ; 'Ετρεκςε να πάι ςτον κίπο, ς' εςάς. Εκί να τον ζιτίςετε (Ι Κὰτια γλίγορα φέβγι.)

ΛΙΠΑ (μπένι γλίγορα κε χτιπάι τα παλαμάκια). Θια Σόνια, τί χαρά, πός θα διαςκεδάςυμε! Θια Σόνια, δεν έχις ένα χοντρό ςκινάκι; Μας χριάζετε!

ΣΟΦ. ΠΕΤΡ. (γρινιάριχα). Πύ να το έβρο! Πέζατε καλά, ίςιχα,—ίρτε αφτό το διαβολόπεδο, κι' όλα τα χριαςτίκατε!

ΛΙΠΑ (τιν καλοπιάνι). Σε παρακαλό, κίτακςε να βρις, θίτςα, ένα ςκινάκι...

Χιρομέρι—βετζινά.
'Εγινα μύςκεμα—προμόκ.
'Ακςαφνα—βτρυγ.
Εμπιςτοςίνι—ντοβέριε.
Μίπος—ράζβε.
Καταπίνοντας—γλοτάια.
Βιάζυμε—τοροπλιύς.
Επιςτρέφι—βοζβραςτζάετςα.
Παράκςενο—ςτράνοε.
Απλύςτατα—ότζεν πρόςτο.
'Ιςιχα—ςποχόινο.
Θα πι—ζνάτζιτ.
Τυλάχιςτο—πο χράινει μέρε.
Καθόλυ—ςοβςέμ.
Περιμένυν—οζζιντάιυτ.

ΑΝΤΡΙΥΣΣΑΣ (τρέχει ίσια στο μπουφέ, πέρνει απτο σιρτάρι ένα μαχέρι). Το ίβρα, το ίβρα! (Φέβγι τρεχάτος).

ΣΟΦ. ΠΕΤΡ. Αχ, μάνα-μου, πίρε το καλό το μαχέρι! Πάλι θα το χάσυν κάπου μέσα στον κίπο!

ΛΙΠΑ. Δόσε-μου ένα σκινάκι, θια Σόνια.

ΣΟΦ. ΠΕΤΡ. Σας βαρέθικα με τα σκινάκια-σας! Καλά, πάμε μαζί στιν κυζίνα να βρύμε (Φέβγυν κ'ι δυο).

(Μπένι ο Φέντιας με τον Αντριύσσα).

ΦΕΝΤΙΑΣ. Άκυσε, Αντριύσσα,—έβρε πυθενά πιάτα. Έφερα μαζί-μου βενκαλικά φότα, θα τα βάλυμε στα πιάτα κε θα τ' ανάψυμε, άμα νιχτόσι!

Πιδίσο—ποπρίγατ.
Λαρδί—σάλο.
Το δίχος άλο—νεπρεμένο.
Άραγε—λι.
Λιπόν—νυ.
Διασκεδάσυμε—πολεσελίσια.
Σας βαρέθικα—κανταιέλι.
Κυζίνα—κύχνια.

ΑΝΤΡΙΥΣΣΑΣ. Τί λες; Τί καλά! Κε δε φοβόςε;

ΦΕΝΤΙΑΣ. Γιατί να φοβιθό! Εςί ίςε φοβιτςιάρις. Εγό δε φοβύμε ν' ανάπςο κε ρακέτες! Φ-φ-φ!—ὲτςι κε θα πετάκςυν!

ΑΝΤΡΙΥΣΣΑΣ. (ενθυσιαζμένος) Θα πὲςυνε με αςτράκια! Γιατί δεν έφερες καμιά ρακέτα;

ΦΕΝΤΙΑΣ (κιτάζι ολόγυρα). Σόπα! 'Εφερα πέντε, διο βρίςες κ' έκςι βατράχυς! Καταλαβένις, βατράχυς! «Κυά-κυά!»—έτςι κε θα πιδίςυν.

ΑΝΤΡΙΥΣΣΑΣ (με απορία). Μεγάλο πράμα έφερες,—στο ποτάμι-μας έχυμε όςυς θέλις!

ΦΕΝΤΙΑΣ. Τί μικρός πυ ίςε ακόμα,—τίποτα δεν μπορίς να καταλάβις! Ι βατράχι-ςας κολιμπύνε μέςα στο νερό, κι' αφτί—φιρ-φιρ!--θα πιδύνε πάνο στι γι κε θα ςκάνυν!

ΑΝΤΡΙΥΣΣΑΣ. Τί λες! Μπράβο-ςυ! Κε πότε θα τυς αφίςις να πιδύνε; Τόρα ακόμα φένκι, κε γλίγορα θα φίγις με το μπάρμπα Βάνια.

ΦΕΝΤΙΑΣ. Μόνο ςὸπενε,— έκανα μια τέτια δυλιά, πυ θα μίνο απόπςε στο σπίτι-ςας.

ΑΝΤΡΙΥΣΣΑΣ. Τί λες, αλίθια;

ΦΕΝΤΙΑΣ. Κε βέβεα αλίθια!

ΑΝΤΡΙΥΣΣΑΣ (χαρύμενος). Τί καλά πυ θα περάςυμε!

ΦΕΝΤΙΑΣ. Μόνο να μιν πις τίποτα γι' αφτό ςε κανένα, κίτακςε!

ΑΝΤΡΙΥΣΣΑΣ. Ακόμα κε στι Λίπα;

ΦΕΝΤΙΑΣ. Σε κανένα!

ΑΝΤΡΙΥΣΣΑΣ. Θα το πο μόνο κριφά ςτ' αφτί τις μιτέρας-μυ!

ΦΕΝΤΙΑΣ (γλίγορα). Αν τολμίςις να βγάλις απτο στόμα-ςυ κε μια λέκςι,—θα ςυ ςπάςο το κεφάλι!

ΑΝΤΡΙΥΣΣΑΣ. Καλά, καλά, μι θιμόνις, δε θα το πυ! Εγό ίθελα μόνο... να το πο ςτ' αφτί-τις.

ΦΕΝΤΙΑΣ. Μορέ φλίαρος πυ βρέθικε! 'Ιθελα να τυ πο ακόμα κάτι άλο, μα τόρα δε θα το πο,—όλα θα τα φλιαρίςι!

ΑΝΤΡΙΥΣΣΑΣ. Πές-το, Φέντια-μυ, πες-το,— αλίθια δε θα πο τίποτα ςε κανένα!

ΦΕΝΤΙΑΣ. 'Αςε-με κ' εςί! Πάμε ςτον κίπο. Πάρε μαζί-ςυ τα πιάτα (Φέβγι).

(Ο Αντριύςσας πέρνι γλίγορα διο πιάτα απτο μπυφέτο κε τρέχι να πάι ςτον κίπο, μα ςκοντάφτι, πέφτι κάτο κε τα ςπάνι).

ΣΟΦ. ΠΕΤΡ. (μπένι). Πάλι κάτι έκαναν! (Βλέπι το ςινχιζμένο Αντριύςσα, πυ δεν πρόφταςε να φίγι). Αφτὰ όλα εςί τα κάνις! Μάνα-μυ, έςπαςαν το καλό το πιάτο, κι' ακόμα όχι μόνο ένα, μα διο! Στάςυ, νά θα ςε δίρι ι μιτέρα-ςυ, κ' εγό θα τι βοιθίςο!

ΑΝΤΡΙΥΣΣΑΣ (κλέοντας). Τάςπαςα δίχος να θέλο.

ΣΟΦ. ΠΕΤΡ. Δίχος να θέλις! Εκί θα κιτάκςυμε,—ίθελες ίτε δεν ίθελες! (Ο Αντριύςσας τρέχι κε φέβγι).

ΙΒ. ΙΒ. (μπένι μαζί με τι ΜΑΡ. ΙΒ.) Τί ςκάνταλο ίνε εδό; Γιατί φονάζις, Σόνια;

ΣΟΦ. ΠΕΤΡ. Μα πός να μι φονάζο, Βὰνια;... Αφτό το τρελὸπεδο έςπαςε τα καλίτερά-μας πιάτα!

ΙΒ. ΙΒ. Εδό, όπος βλέπο, ι δυλιά δεν έγινε δίχος το Φέντια-μυ. Τόρα θα τον φονάκςο να τον ροτίςο.

ΜΑΡ. ΙΒ. Καλά, καλά, ςίμερα δε χριάζετε να γιρὲβις τυς φτέχτες,—ας χέρυντε.

ΙΒ. ΙΒ. Εςί, αδερφί-μυ, πάντα έκανες τα θελίματά τυς.

ΜΑΡ. ΙΒ. Μι θιμόνις, Βάνια,—πολά πράματα μπορύν να γίνυν! Εςί γλίγορα θα φίγις. Αν ο Φέντιας ίνε φτέχτις,—κε τότε πάλι τυ φτάνι ι τιμορία, πυ θα φίγι κε δε θα ίνε στι γιορτί.

ΙΒ. ΙΒ. Καλά, ας τ' αφίςυμε αφτά! Πές-μυ καλίτερα, τί κάνι το βαρόμετρό-μας; Δεν άλακςε, δε θα βρέκςι;

ΜΑΡ. ΙΒ. Βέβεα, ο χερός ίνε θαβμάςιος, ύτε να ςκέφτεςε για βροχί. Μα, αν θέλις, τόρα θα πάγο να κιτάκςο.

Βρίςι—φοντὰν.
Βατράχος—λιαγύςςκα.
Απορία—νεντουμένιε.
Τολμίςις—ποςμέεςς.
Θιμόνο—ςερντίτςα.
Φλίαρος—μπολτύν.
Σκοντάφτι—ςποτιχάετςα.
Σινχιζμένος—ςμυςτζιανιι.

ΙΒ. ΙΒ. (γελόντας). Φέρε καλίτερα εδὸ το βαρόμετρό-ςυ να το κιτάκςυμε. Να το φὲρις γλίγορα, γιατί πρέπι πια να φίγυμε.

ΜΑΡ. ΙΒ. Τόρα θα φέρο τι γάτα (φέβγι).

ΙΒ. ΙΒ. Τί καλά πυ ίνε εδό,—ύτε θέλο να γιρίςο ςίμερα ςτιν πόλι, όπυ κάνι τόςι ζέςτι! Αν ερχόμυνα μόνος, τότε θα έμενα ος το προινό τρένο,—κ' έτςι θα προφτάςο να πάο ςτι δυλιά, μα νά μπλέχτικα 'μ' αφτό το διαβολόπεδο, το Φέντια,—πρέπι το δίχος άλο να πάι ςτο ςχολιό, έδοςα το λόγο-μυ, πος θα πάι... (βλέπι τι Λίπα, πυ μπίκε). Τί θέλις;

ΛΙΠΑ (τον καλοπιάνι). Μπάρμπα Βάνια, θέλο να ςας παρακαλέςο...

ΙΒ. ΙΒ. Για τί, αγαπιμένι-μυ;

ΛΙΠΑ (χοντοςτέκετε). Επιτρέπςτε ςτο Φέντια να μίνι ςίμερα ς' εμάς...

ΙΒ. ΙΒ. Δεν κάνι, μικρύλα-μυ. Πρέπι να πάι άβριο ςτο ςχολιό! Δεν μπορό να το κάνο αφτό για ςένα, αν κε ίθελα πολί.

ΛΙΠΑ. Πόςο λιπύμε, μπάρμπα! Γλίγορα θάρτυν κι' άλα πεδιά. Θα χορέπςυμε, θα πέκςυμε, θα περάςυμε πολί όμορφα.

ΙΒ. ΙΒ. 'Οχι, δεν κάνι, πίγενε, Λίπα, να πέκςις με τις φιλινάδες-ςυ (Ι Λίπα φέβγι λιπιμένι).

ΜΑΡ. ΙΒ. (μπένι ςινχιξμένι).

ΙΒ. ΙΒ. Το λιπόν, τί λέι το βαρόμετρόςυ,—ακόμα ςτέκετε πςιλά;

ΜΑΡ. ΙΒ. Για φαντάςυ,—ο κερός ίνε για ν' αλάκςι. Πρέπι να περιμένυμε βροχί, κε γλίγορα.

ΙΒ ΙΒ. 'Αφιςε, αδερφί-μυ, τα χορατά!

ΜΑΡ. ΙΒ. Δε χορατέβο! Ι γάτα άρχιςε ολότελα κςαφνικὰ ν' αγλίφι τα πόδια-τις, κε φαντάςυ,—αγλίφι όχι μόνο τα μπροςτινά, μα κε τα πιςινά!

ΙΒ. ΙΒ. Αλίθια λες; Μα ο υρανός ίνε καθαρός όπος πριν.

ΜΑΡ. ΙΒ. Πίςτεπςέ-με, θα βρέκςι,—το δίχος άλο κε γλίγορα. Αν άγλιφε μόνο τα μπροςτινά-τις πόδια, μπορύςαμε ν' αμφιβάλυμε, ότι θα βρέκςι δινατά, μα αγλίφι κε τα τέςερα, γι' αφτό ι βροχί θα ίνε το δίχος άλο πολί δινατι!

ΙΒ. ΙΒ. Μορέ δυλιά! Πός να φίγυμε τόρα με το Φὲντια,—ο δρὸμος δεν ίνε λίγος ος το ςταθμό...Θα γίνυμε μύςκεμα!..

ΜΑΡ. ΙΒ. Κε βέβεα θα γίνετε. Το κςέρο καλά!

ΙΒ. ΙΒ. Κι' ο δρόμος-ςας ίνε άςκιμος, όταν βρέχι. Δεν μπορίς να πας με τ' άλογα...

ΜΑΡ. ΙΒ. Κε βέβεα δεν μπορίς. Καλίτερα να μίνετε ςίμερα εδό.

ΙΒ. ΙΒ. Εγό θα ίθελα να μίνο, μα τί να κάνο με το Φέντια;..

ΜΑΡ. ΙΒ. Ο δάςκαλος θα τον ςιχορέςι, όταν τυ πις, γιατί δεν πίγε μια μέρα ςτο ςχολιό.

ΙΒ. ΙΒ. Αλιθια δεν κςέρο. Τόρα μόλις ίπα ςτι Λίπα, ότι δεν κάνι. Πολί με παρακάλεςε ν' αφίςο το Φέντια...

ΜΑΡ. ΙΒ. Τόςο το καλίτερο. Κάνε το χατίρι τις Λίπας. Να μίνετε κ' ι διό-ςας.

ΙΒ. ΙΒ. Μα μπορί ν' αλάκςι πάλι το βαρόμετρο τιν απόφαςι-τυ;.

ΜΑΡ. ΙΒ. 'Οχι, Βάνια, αφτό πια δεν μπορύμε να το περιμένυμε. Να μίνις λιπόν!

ΣΟΦ. ΠΕΤΡ. (μπένι). Μάνια, ίδες εςί, ι γάτα αγλίφι τα πόδια-τις. Φένετε θα βρέκςι!

ΜΑΡ. ΙΒ. Το ίδα, το ίδα,—το δίχος άλο θα βρέκςι!

ΙΒ. ΙΒ. Μα μίπος μπορύμε νάχυμε ς' αφτό πλέρια εμπιςτοςίνι;

ΣΟΦ. ΠΕΤΡ. Μα πός! Αν ζύςες τόςα χρόνια μ' αφτί τι γάτα, όςα ζύμε εμείς, τότε κ' εςί θα το πίςτεβες!

ΜΑΡ. ΙΒ. 'Ιθελες κάτι να μυ πις, Σόνια;

ΣΟΦ. ΠΕΤΡ. Νε, ίθελα μόνο να ςυ πο: εκί ίρτανε πολὰ πεδιά ςτι Λίπα.

ΜΑΡ. ΙΒ. Πολί καλὰ, πολί καλά, ας πέζυνε. Πρέπι να ετιμάςυμε τα γλικίζματα!

Φτέχτις—βινόβνικ. Τιμορία—νακαζάνιε. Βέβεα κονέτζνο. Σκέφτυμε—ντύματ. Επιτρέπςτε—ποζβόλτε. Δεν κάνι—νελζιά. Φιλινάδα—ποντρύγα. Αν κε—χοτιά.

ΣΟΦ. ΠΕΤΡ. Καλά, μα θα τα κάνουν όλα άνο-κάτο.

ΜΑΡ. ΙΒ Ὑφ, καιμένι Σόνια! Πάντα γρινιάζις. Ας χαρύνε ςίμερα τα πεδιά!

ΣΟΦ. ΠΕΤΡ. Ας χαρύνε, ας ςπάςυνε όλα τα πιάτα, ας χάςυνε τα μαχέρια! Για ςένα το ίδιο κάνι! (Φέβγι).

(Πίςο απτι ςκινί ακύυντε φονὲς. Τα πεδιά γελὺνε, πέζυν. Ἴςτερα αρχίζυν να τραγυδύν κε να χορέβυν).

ΙΒ. ΙΒ. Πός χὲρυντε! Τί καλά να ίμυνα κ' εγό πεδί!

ΜΑΡ. ΙΒ. Νε, νιχτόνι πια κε δεν αφίνυν τα πεχνίδια.

ΙΒ. ΙΒ. Ὀλα αφτά καλά, μα δεν μπορό να καταλάβο, γιατί δεν έβρεκςε ςίμερα. Εςὶ λες, ότι το βαρόμετρό-ςυ καμιά φορά δε λέι πςέματα, μα νά κίτακςε...

ΜΑΡ. ΙΒ. Κ' εγό τίποτα δεν μπορὸ να καταλάβο. Τόςα χρόνια καμιά φορὰ δε μας κςεγέλαςε, καμιά φορά δεν έκανε λάθος.

(Μπένι ο Αντριύςσας. Θέλι να πι κάτι ςτι μιτέρατυ, μα βλέπι το θιό-τυ κε κοντοςτέκετε).

ΙΒ. ΙΒ. Μυ φένετε, ότι ο Φέντιας έβαλε το δάχτιλό-τυ ς' αφτί τι δυλιά. (Στον Αντριύςσα). Αντριύςσα, φόνακςε γλίγορα το Φέντια νἄρτι εδό. (Ο Αντριύςσας φέβγι)

ΜΑΡ. ΙΒ. Μα γιατί τον φονάζις; Τί μπορύςε να κάνι τι γάτα;

ΙΒ. ΙΒ. Ὀλα γίνυντε. Πιος κςέρι; Ο Αντριύςσας ίνε διαβολόπεδο. Αφύ πιςτέβις τόςο το βαρόμετρό-ςυ, θα πι, ότι μπορὶ να το χάλαςε.

(Μπένι ο Φέντιας με τον Αντριύςσα).

ΜΑΡ. ΙΒ. Νά ίρτε κι' ο Φέντιας.

ΙΒ. ΙΒ. Φέντια! Ι θιά-ςυ λέι, ότι ι γάτα-τις ίνε το καλὶτερο βαρόμετρο τυ κόζμυ, ότι προλέγι πάντα ςοςτά τον κερό. Μα νά ςίμερα το βαρόμετρο έδικςε, ότι θα γίνι δινατί βροχί, κε δεν έβρεκςε καθόλυ! Εςί μπορίς να μας πις τίποτα γι' αφτί τι δυλιά, ε;

ΦΕΝΤΙΑΣ (λοκςοκιτάζι κε τυς διο). Κε μίπος ι γάτα πςέματα ίπε;

ΜΑΡ. ΙΒ. Για φαντάςυ,—ος τὸρα ίνε θαβμάςιος κερός. Μα πάλι μυ φὲνετε, ότι το δίχος άλο θα βρέκςι.

ΙΒ. ΙΒ. (Γελόντας). Μπορί, βέβεα, να βρέκςι, μα όχι ςίμερα! Μα τόρα πια το ίδιο κάνι, απομίναμε εδό. Φέρτε-μυ τι γάτα. Θέλο μόνος-μυ να κιτάκςο το βαρόμετρό-ςας.

ΑΝΤΡΙΥΣΣΑΣ. Τόρα θα τι φέρο εδό, μπάρμπα! (Τρέχι ςτον κίπο).

ΦΕΝΤΙΑΣ (θέλι να τον κρατὶςι, μα δεν πρόφταςε). Κ' εγό θα τρέκςο να τι φέρο. (Θέλι να πάι)

ΜΑΡ. ΙΒ. Ὀχι, μιν πιγένις, εςί δε θα τιν έβρις. Ο Αντριύςσας κςέρι, πυ ίνε!

ΦΕΝΤΙΑΣ. Μαζί θα τι βρίςκαμε πιο γλίγορα...

ΑΝΤΡΙΥΣΣΑΣ (φέρνι τι γάτα). Να κ' τι γάτα. Τιν ίβρα μέςα ςτον κίπο, κςαπλομένι πάνο ςτο χορτάρι.

ΜΑΡ. ΙΒ. Κςαπλομένι; Θα πι, λιπόν, ότι ο καλός κερός δε θ' αλάκςι.

ΙΒ. ΙΒ. (πέρνι τι γάτα απτον Αντριὺςσα κε λοκςοκιτάζι το Φέντια). Τί πονιρί πυ ίνε ι γάτας,—κςέρι πότε χριάζετε ι βροχί, κε πότε πρέπι να ίνε καλὸς κερός! (Κιτάζι τα πόδια-τις κε τα μιρίζι). Οςτόςο, πολί λέμαργι ίνε ι γάτας-υ, Μάνια. Αγαπὰι το χιρομέρι. Τα πόδιατις μιρίζυνε λαρδί.

ΜΑΡ. ΙΒ. (με αφέλια). Αλίθια; Αχ τιν καταραμένι,—φένετε, θ' ανέβικε προτίτερα ςτο τραπέζι κε θα έφαγε χιρομέρι!

ΙΒ. ΙΒ. Αγαπιμένι-μυ αδερφί, μιν κατιγορίς τι γάτα, γιατί δεν πίρακςε το χιρομὲρι. Το βαρόμετρό-ςυ χὰλαςε για άλι ετία! Εςί τί λες, Φέντια;

ΦΕΝΤΙΑΣ (ςινχιζμένος). Δεν κςέρο, μπάρμπα...(έρχετε ςιμά κε τυ λέι ςιγά). Να με ςιχορέςετε, εγὸ...εγό...

ΙΒ. ΙΒ. Ἴθελες να μίνις ςίμερα εδό κε να διαςκεδάςις; Καλά, για το χατίρι τις Λίπας δε θα ςε τιμορίςο πυ χάλαςε το βαρόμετρο τις θιάς-ςυ!

Φαντάςυ—πρετςτάβ ςεμπέ.
Αμφιβάλο—ςομνεβάτςα.
Σιχορέςι—ιζβινίτ.
Απόφαςι—ρεςςένιε.
Πλέριος—πὸλνιι.
Το ίδιο κάνι—βςιο ραβνο.
Σκινί—ςτςένα.
Κςεγέλαςε—οπμανὺλ.
Αφύ—ραζ.
Λοκςοκιτάζι—ςμότριτ ίςκοςα.
Κρατίςι—υντερζζάτ.
Πονιρί—χίτραια.
Οςτόςο—οτνάκο.
Λέμαργι—λάκομκα.
Με αφέλια—ναίβνο.

ΜΑΡ. ΙΒ. Καλά λιπόν, ας διαςκεδάςυν όλι! Αντριὺςςα, φόνακςε εδό τα πεδιά, ας χορέπςυν να τα δύμε κ' εμίς. (Ο Αντρέας τρέχι τον κίπο κε γιρίζι γλίγορα μαζί με τα πεδιά).

ΙΒ. ΙΒ. (λέι χορατὰ ςτα πεδιά). Λιπόν, πεδιά, φονάκςτε: Ζίτο το βαρόμετρο τις θια-Μάνιας!

ΠΕΔΙΑ (φονόζυν). «Ζίτο το βαρόμετρο τις θιας Μάνιας!» (Αρχίζυν πάλι ι χορί).

ΑΒΛΕΑ

Προτίτερα—ράνςςε.
Κατιγορό—οπβινιάτ.
Πίρακςε—τρόνυλα.
Ετία—πριτζίνα.
Αβλέα—ζάναβες.

ΜΠ. ΖΖΙΤΚΟΦ

Ι ΑΦΙΡΙΜΕΝΙ

Τι Σάσσα ι μιτέρα-τις τιν έστιλε στιν κοοπερατίβα. Ι Σάσσα πίρε το καλάθι κε πίγε. Ι μιτέρα φόνακσε κατόπι-τις:

— Κίτακσε, να μι λιζμονίσις να πάρις ρέστα. Κε κίτακσε, να μι συ κλέψυν το πορτοφόλι!

Νά ι Σάσσα πλίροσε στο ταμίο, έβαλε το πορτοφόλι στον πάτο τυ καλαθιύ, κι' από πάνο έβαλαν μέσα στο καλάθι-τις πατάτες. Έβαλαν λάχανα, κρομίδια, το καλάθι γέμισε. Αν μπορίς πάρε απ' εκί το πορτοφόλι! Τί πονιρά πυ το σοφίστικε ι Σάσσα για να το προφιλάκσι απτυς κλέφτες.

Βγίκε απτιν κοοπερατίβα κι' άκσαφνα τιν έπιασε ο φόβος: όι, θαρό, λιζμόνισα πάλι να πάρο τα ρέστα, κε το καλάθι ίνε πολί βαρί. Καλά, τόρα θα τα πάρο. Έβαλε ι Σάσσα το καλάθι σιμά στιν πόρτα κ' έτρεκσε στο ταμίο:

— Θίτσα, θαρό, δε μυ δόσατε ρέστα.

Κ' ι ταμίας τις ίπε απτο παραθιράκι:

— Δεν μπορό να τυς θιμόμε όλυς.

Κ' ι άλι, πυ στέκυντε στι σιρά, φονάζυν:

— Μι μας κρατάς!

Ι Σάσσα ίθελε να πάρι το καλάθι κ' έτσι πια, δίχος ρέστα, να γιρίσι στο σπίτι. Κιτάζι, κε το καλάθι χάθικε. Ι Σάσσα τρόμακσε, κε πάτισε τις φονές:

— Όι, κλέψανε, κλέψανε, το καλάθι-μυ κλέψανε! Τις πατάτες, τα λάχανα!

Ι άνθροπι τριγίρισαν τι Σάσσα, φονάζυν κε τι μαλόνυν:

— Μα πιος αφίνι έτσι τα πράματά-τυ! Καλά να πάθις!

Μα ο διεφθιντίς βγίκε στο δρόμο, έβγαλε μια σφιρίχτρα κι' άρχισε να σφιρίζι, να φονάζι τι μιλίτσια. Ι Σάσσα θαρύσε, ότι θα τιν πάρυνε τόρα στι μιλίτσια, γιατί ίνε αφιριμένι, κι' άρχισε να κλέι ακόμα πιο δινατά. Ήρθε ο μιλιτσιονέρος.

— Τί τρέχι εδό; Γιατί φονάζι το κορίτσι;

Αφιριμένος—ρασέιανιι.
Έστιλε—ποσλάλα.
Κατόπι-τις—βελεντ.
Ρέστα—ζντάτζι.
Πορτοφόλι—κοσσελιόκ.
Ταμίο—κάσα.
Πάτος—ντνο.
Πονιρά—χίτρο.
Σοφίστικε—πριντόμαλά.
Άκσαφνα—βτρυγ.
Θιμόμε—πόμνιτ.
Σιρά—ότζερεντ.

Τότε ίπανε στο μιλιτσιονέρο, πος έκλεψαν το κορίτσι.

Ο μιλιτσιονέρος λέι:

— Τόρα θα το βρύμε, μιν κλες.

Κ' άρχισε να μιλάι με το τιλέφονο.

Ι Σάσσα φοβότανε να πάι στο σπίτι δίχος πορτοφόλι κε καλάθι. Μα κ' εδό φοβότανε να στέκετε. Κι' αν τιν πάρι ο μιλιτσιονέρος στι μιλίτσια;

Μα ο μιλιτσιονέρος ίρτε κε λέι:

— Εσί μιν πιγένις πυθενά. Στάσυ εδό.

Κε νά ίρτε ένας άνθροπος, μ' ένα σκιλί, δεμένο με τιν αλισίδα. Ο μιλιτσιονέρος έδικσε τι Σάσσα:

— Νά, κλέψανε το καλάθι αφτό τυ κοριτσιύ.

Όλι αποτραβίχτικαν, ο άνθροπος έφερε το σκιλί σιμά στι Σάσσα. Ι Σάσσα θαρύσε, ότι το σκιλί τόρα θα τι δανκάσι. Μα το σκιλί μόνο τι μίριζε κε ρυθύνιζε. Κι' ο μιλιτσιονέρος ροτύσε σ' αφτό το διάστιμα τι Σάσσα, πυ κάθετε.

Ι Σάσσα παρακαλύσε το μιλιτσιονέρο να μιν πι τίποτα στι μιτέρα-τις. Μα εκίνος γελύσε. Κ' εκίνος ο άνθροπος έφιγε πια με το σκιλί.

Κι' ο μιλιτσιονέρος έφιγε. Κ'ι Σάσσα φοβότανε να πάι στο σπίτι. Κάθισε σε μια γονιά ίσια πάνο στο πάτομα. Κάθετε κε περιμένι, τι θα γίνι.

Καθότανε εκί πολί κερό. Ἀκσαφνα ακύι φονάζι ι μιτέρα-τις:

— Σάσσα, Σάσσα, μα τί εσ' εδό ίσε;

Κ' ι Σάσσα πος φόνακσε!

—Εδό! —κε πετάχτικε όρθια. Ι μιτέρα τιν πίρε απτο χέρι κε τιν έφερε στο σπίτι.

Κε στο σπίτι μέσα στιν κυζίνα βρίσκετε το καλάθι με τις πατάτες, τα λάχανα κε τα κρομίδια. Ι μιτέρα τις διιγίθικε, ότι το σκιλί όλο μίριζε κ' έφερε εκίνο τον άνθροπο κατόπι απτον κλέφτι, πρόφτασε τον κλέφτι κε τυ άρπακσε το χέρι με τα δόντια-τυ. Πίγανε τον κλέφτι στι μιλίτσια, τυ πίρανε το καλάθι κε το φέρανε στι μιτέρα.

Μα νά το πορτοφόλι δεν το ίβρανε, έτσι κε χάθικε μαζί με τα χρίματα.

Μι μας κρατάς—νε ζαντέρζζιβαι.
Τριγίρισαν—οπστυπίλι.
Μαλόνυν—μπρανιάτ.
Διεφθιντίς—ζαβέντυιυστζιι.
Σφιρίχτρα—σβιστόκ.
Σφιριζι—σβιστέτ.
Τι τρέχι;—β τζομ ντέλο;
Αλισίδα—τσεπ.
Διάστιμα—βρέμια.
Γονιά—ύγολ.
Περιμένι—ζζντιοτ.
Πετάχτικε—βσκοτζίλα.
Κυζίνα—κύχνια.
Διιγίθικε--ρασκαζάλα.
Πρόφτασε—ναγνάλα.

— Καθόλυ δε χάθικε,—ίπε ι Σάσσα κι' αναποδογίριςε το καλάθι. Ι πατάτες χίθικαν κε το πορτόφολι έπεςε απτον πάτο.

— Νά τι έκςιπνι πυ ίμε,— λέι ι Σάσσα.

Κ' ι μιτέρα τις ίπε:

— 'Εκςιπνι, μα αφιριμένι

Καθόλυ βόβςε. Χίθικαν—βίςιπαλις.
Αναποδογίριςε—περεβερνόλα. 'Εκςιπνος—όμνιι.

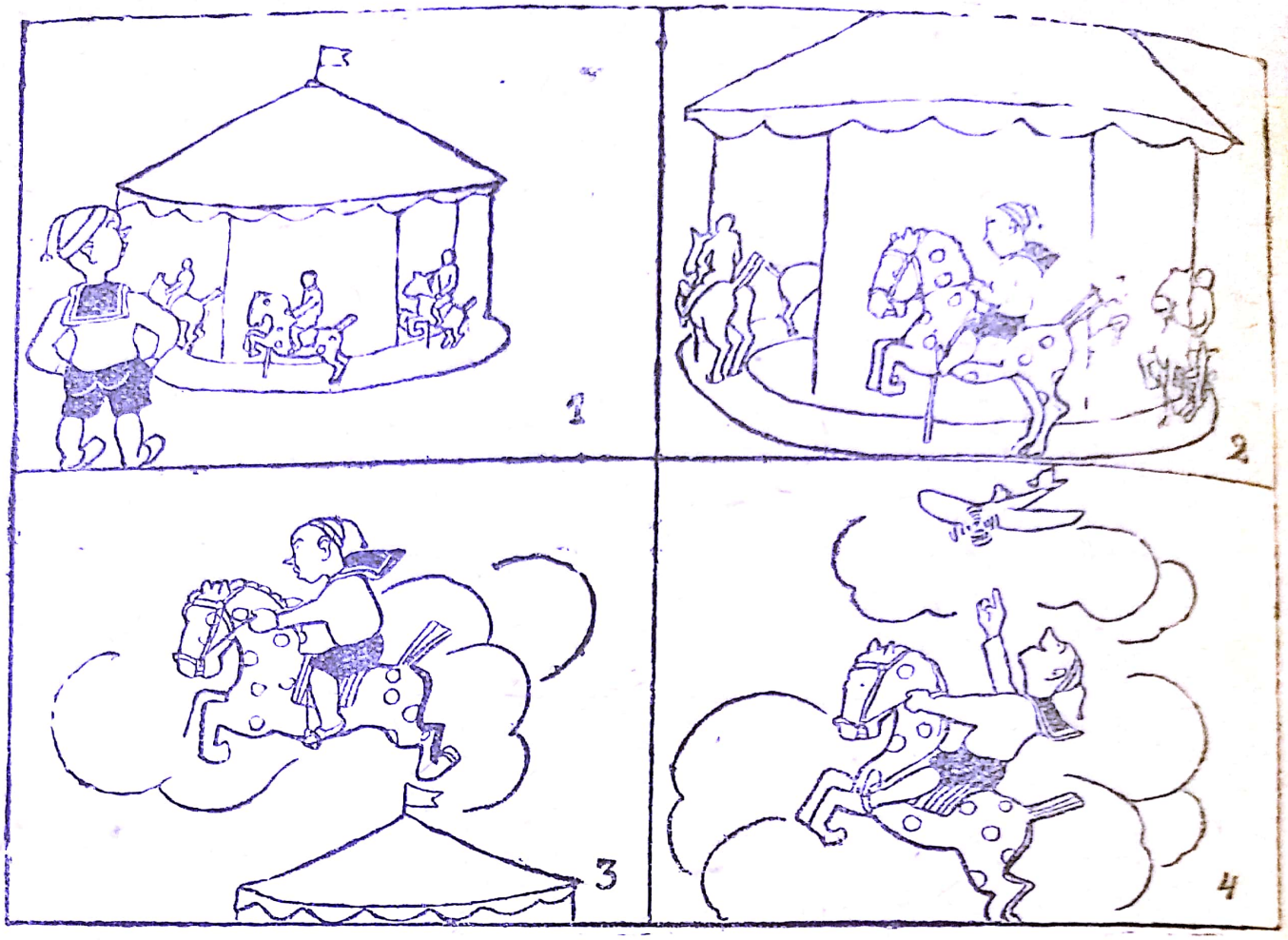

Α. ΔΙΜΙΤΡ.

Ο ΚΑΡΙΔΑΣ

Καλιμέρα-ςας!...Ορίςτε,
Σας ςιςτίνυμε, πεδιά,
Τον Καρίδα-μας. Καθίςτε
Να τα πύμε μια ςταλιά.
Κὸλια λένε τ' όνομά-τυ,
'Ινε δόδεκα χρονό
Κε περνά ςτι γιτονιά-τυ
Για ποτάμι ςιγανό...
'Ενα βράδι φορτομένι
Με φαςύλια τιν κιλιὰ
'Ιχε κι' άςκιμι παθένι
Ο Καρίδας μια δυλιὰ.
'Αμα πέραςε το δίπνο
Κ' έπεςε να κιμιθί,
Λίγο έλιπςε ςτον ίπνο
Ο καιμένος να χαθί.

1

'Ιδε τάχα καρυςέλι
Σαν τι ζβύρα να γιρνά...
Να καθίςι πιος δε θέλι,
Μια κε πέρνυνε φτινὰ;

2

'Εκατςε λιπόν κι' ο φίλος...
Τ' άλογό-τυ ςα φοτιά.
Τρίζι γέρνοντας ο ςτίλος
Κε βυιζυνε τ' αφτιά.

3

Κςάφνυ τ' άλογο-τυ πὲρνι
'Ενα δρόμο ςαν πυλί
Κε ςτα ςίνεφα τον φέρνι,
Μα δεν τρόμαχςε πολί...

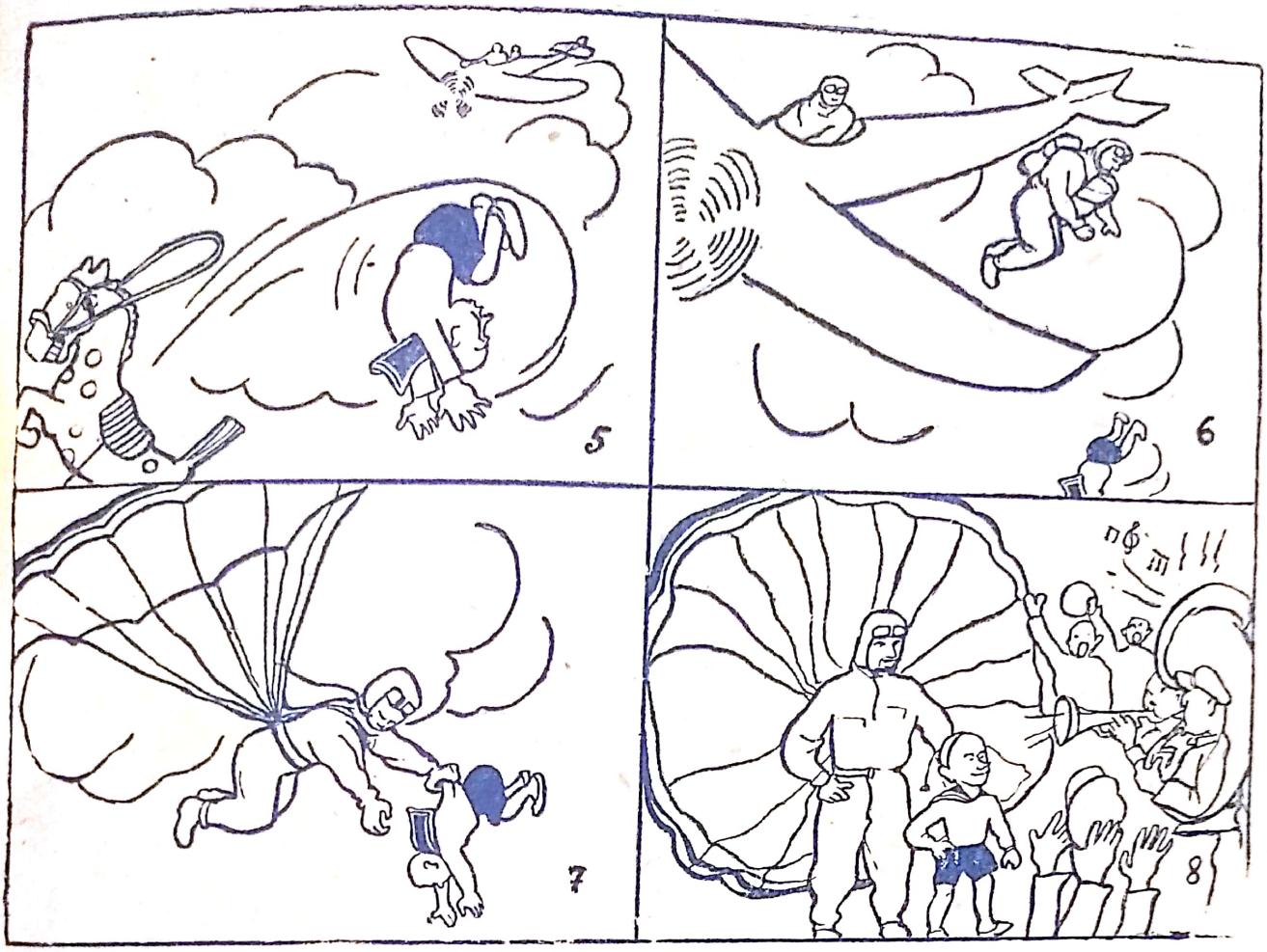

4

Δίπλα-τυ βυίζι πάνο
Στο γαλάζιο υρανό
Στραφτερό αεροπλάνο
Σ' ένα ςίνεφο πικνό.

5

Ο Καρίδας-μας καφχιέτε:
«Όχι, δε με κςεπερνάς!»
Μα ςτι ςέλα δεν κρατιέτε
Ο λεβέντις φαφλατάς.

6

Τύμπες κάνι ςτον αγέρα,
Πέφτι γλίγορα μ'ορμί
Κε φονάζι τι μιτέρα
Να τυ ςόςι τι ζοί.

7

Ένας μπάρμπας τότε βάζι
Παραςυτ, πιδά κ' εφτίς
Απτι μπλύζα τον αρπάζι
Κ' έρχυντε μαζί ςτι γις.

8

Όλι τυς προιπαντύνε
Με χαρές κε μυςικί
Κε θερμά τυς χερετύνε
Για τι νίκι-τυς εκί.

Μα, πεδιά, να μι θαρίτε,
Πος τυς γνόριμυς κςεχνά
Ο Καρίδας. Θα τον δίτε
Το λεβέντι-μας ςιχνά.
Στ' άλο νύμερό-μας πάλι
Θάχι τράβαλα φριχτά.
Μια παλικαριά μεγάλι
Θα μας πι πιο χτιπιτά.

ΤΙΜΙ 30 Καπ.

ЦІНА 30 Коп.

ДОНЕЦКОЕ ОБЛАСТНОЕ
ГРЕЧЕСКОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО

ΕΛΙΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ
ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ

Μαριύπολι, Απάτοβα 24 Τιλέφονο 4-03

ΙΠΕΦΘΙΝΟΣ ΣΙΝΤΑΧΤΙΣ: **Χ. Σ. ΣΣΟΤΙΔΙΣ.**

Стат. форм. 186x264 2 печ. лист. — в листе 69.120. знак. Тираж 500.

Міськліт 6. —м. Маріупіль, держдрукарня ч. 3.—Зам. № 2544

ΙΙΙ XV - 1023

V. 1985
Інт № 50
Вкладн. Л.

р 43/27 1935.
хр. 3(5).
N2-5(43-46).